

EL DÒLAR

ANTONI MIRÓ

EDICIONS CANIGÓ

VICENT AGUILERA CERNÍ
RAFAEL ALBERTI
RAMÓN AMPOSTA
VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
JAVIER DE BENGOCHEA
JEAN BOISSIEU
ANTONIO M. CAMPOY
GONÇAL CASTELLÓ
JOSÉ DE CASTRO ARINES
ENRIC Cerdán TATO
ERNEST CONTRERAS
JOSEP CORREDOR MATHEOS
RAÚL CHAVARRI
SALVADOR ESPRIU
JAUME FÀBREGA
JOAN FUSTER
FRANCESC GALÍ
ANTONIO GAMONEDA
DANIEL GIRALT MIRACLE
JENS HAGUEN
JOSEP IGLESIAS DEL MARQUET
ANGEL MARSÀ
JOAN M. MONJO
OVIDI MONTLLOR
JOSÉ M.º MORENO GALVÁN
MANUEL MUÑOZ IBÁÑEZ
ARNAU PUIG
LEOPOLDO RODRIGUEZ ALCALDE
MODEST RODRIGUEZ CRUELLES
LUIS RODRIGUEZ OLIVARES
VICENTE ROMERO
FLORIANO DE SANTI
PABLO SERRANO
ISABEL CLARA SIMÓ
ALICIA SUÁREZ - MERCÉ VIDAL
JOSEP VALLÉS ROVIRA

EDICIONS CANIGÓ

EL DÒLAR

ANTONI MIRÓ

OBRA 1973-1979 — PINTURA-ESCULTURA-OBJECTES-GRÀFICA

D.L.: A.977-1982 — Gràfiques DIAZ, S.L. Alacant

M'agradaria poder explicar qui és Antoni Miró de manera clara i amb poques paraules. Això és difícilíssim, no hi ha dubte, i no sols en el cas d'Antoni Miró, sinó també en el cas de la més anònima de les criatures. A mi m'agrada Antoni Miró, no hi puc fer més. M'agrada perquè és alcoià, com una servidora de vostés, perquè és independentista, com una servidora de vostés, i perquè té una manera de produir-se sense complexes, i això en els nostres Països és raríssim.

Ara bé, tot i haver vist tantes obres de Miró, en trobar-se amb un gruix tan considerable aplegat en aquest llibre —sis anys de la seva producció—, és fàcil quedar aclaparat. Seria massa fàcil dir-ne uns quants adjectius i llestos. Però la veritat és que un es queda amb unes ganes immenses de compartir impressions amb d'altres, perquè, al marge de la seua bellesa, aquestes obres ens suggereixen el tema de la funció de l'art.

Es un altre pintor, Antoni Tàpies, qui diu: «El gran artista ha d'aspirar a canviar el món, perquè tot gran artista espera a desvetllar-nos l'autèntica naturalesa de les coses, l'autèntic funcionament de la realitat, en el qual és inclosa la realitat social». I és curiós que ho digui això —unes paraules que tant s'adiuen a Antoni Miró— un pintor d'estil tan radicalment diferent al del pintor alcoià. Ens trobem així amb l'art com a denúncia de la realitat, però no com el pamfletari realisme socialista —allò d'obres so-

frents, generals il·luminats, masses enfermades, explotadors diabòlics i tot això que té més de mística que de marxisme—, sinó com el realisme social que, per exemple, en la literatura representa tan admirablement Bertold Brecht.

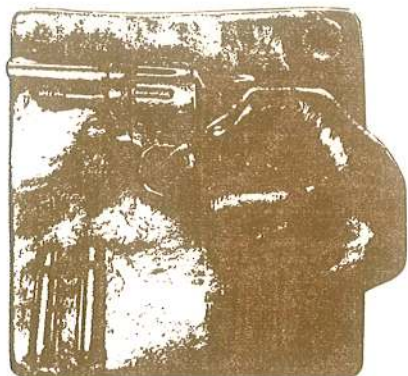
També veiem en Miró quelcom d'allò que fou la «nova objectivitat» alemanya dels anys 20, amb la seva perfecció formal, i la seva implacable denúncia. Miró és tot això i moltes altres coses, perquè és ell mateix, i és la crítica qui s'ha de molestar a encasillar-lo. No fa místiques ni metafísiques, és clar, què voleu en país tan petit i tan concret com el País Valencià? I, ara que se'n parla tant, és d'un país mediterrani, que és com dir mesurat, burleta i sensual. Però, com que Miró és intel·ligent, no s'enamora d'un pinet o una olivereta, sinó que s'enfronta als nostres mals reals, els autèntics, els que amb prou feines ens amaga Hollywood i el technicolor: la dependència, l'uniformisme. El dòlar i la coca-cola.

Aquest llibre potser l'haurien d'haver repassat els parlamentaris espanyols abans de decidir-se a fer-nos entrar, si vols per força, a l'OTAN. I és un llibre que no hi ha altre remei que entendre. I quan l'has acabat d'entendre i el tens ben paït, resulta que et trobes amb una bola pesada a la boca de l'estómac, i en un estat de ràbia que no pots neutralitzar més que encenent el televisor, al menjador de casa, i empassant-te el darrer serial americà...

ISABEL CLARA SIMÓ

Vicent Aguilera Cerní
Rafael Alberti
Ramón Amposta
Vicent Andrés Estellés
Javier de Bengoechea
Jean Boissieu
Antonio M. Campoy
Gonçal Castelló
José de Castro Arines
Enric Cerdán Tato
Ernest Contreras
Josep Corredor Matheos
Raul Chavarri
Salvador Espriu
Jaume Fàbrega
Joan Fuster
Francesc Galí
Antonio Gamoneda
Daniel Giralt Miracle
Jens Hagen
Josep Iglesias del Marquet
Angel Marsa
Joan M. Monjo
Ovidi Montllor
José M.ª Moreno Galván
Manuel Muñoz Ibañez
Arnau Puig
Leopoldo Rodríguez Alcalde
Modest Rodríguez Cruells
Luis Rodríguez Olivares
Vicente Romero
Floriano de Santi
Pablo Serrano
Isabel Clara Simó
Alicia Suarez-Mercede Vidal
Josep Vallés Rovira

Des de sempre, l'art d'Antoni Miró ha estat aliniat en les files del «compromís». Vol dir això que es tracta d'un quefer indis-simuladament polític i que, per consegüent, cadascuna de les seues obres contribueix a la permanent actualització d'un tema tan vell com la seua antiga i inexplicable polèmica. I cal insistir sobre això d'«inexplicable», car qualsevol presa de posició (i l'abs-tencionisme també en comporta una) és de naturalesa política, tot donant testimoni d'una manera d'entendre la relació entre les tasques artístiques i la societat.

En aquestes altures resulta ocios i redundant retreure una cosa tan clara i arxi-coneguda. Mai està de sobres, tantmateix, subratllar l'evidència d'un compromís vol-untari, quan hi ha tants que segueixen dis-posats a robar-li sentit comunitari, projec-ció i interconnexions a les activitats huma-nes, amagant «estèticament» la pròpia do-mesticació, la qual implica adhesions pas-sives a les mitologies i poders dominants.

Llavors, en recordar quel com tan obvi com la negativa de l'artista Antoni Miró a ésser una merla ensinistrada i conforme amb el seu plàcid captiveri, no estem elu-dint la problemàtica medul·larment artísti-ca, sinó més bé afrontan-la de ple. Perquè

el «compromís», en establir-se des dels ter-mes d'una activitat específica, solament és vàlid i eficaç –dins les seues pròpies limita-cions– quan hom el contreu en termes d'a-portació estètica i d'enriquiment idiomàtic. La història de l'art és una crònica d'incon-formismes. Els «períodes» els fan les esco-les mitjançant els grans intèrprets de cada època, però és el ferment de la disconfor-mitat qui descobreix les claus visuals que exigeix cada instant.

En aquest darrer sentit, l'obra d'Antoni Miró, posant sobre la taula les seues cartes polítiques, pertany també a l'inconformis-me d'aquells que cerquen sempre sense re-pòs els camins visius contemporanis. Reco-neixent la seua historicitat –la seua identifi-cació amb el propi temps i les seues ten-sions– vol rectificar el curs de la història vers rumbos positius mitjançant la conscien-ciació com antítesi de l'alienació. Es a dir: està, senzillament, fent «art». I el fa aferrant els elements simbòlics i emblemàtics que jutja comunicants i actius al present.

Per acomplir la missió que s'ha impo-sat, Antoni Miró escampa la seua ampla capacitat, la seua fecunda inventiva, el seu creixent perfeccionament.

VICENT AGUILERA CERNÍ

El dólar

Yo te alambré hasta hundirte en las tinieblas

El dólar

Te corrompí hasta hacer de ti un gasgao

El dólar

Te enraugreté y maté para luego escapar y abandonarte

El dólar

Papel del crimen pronto para ser yacubierto y enterrado por la más luminosa materia fecal / libre de los Lombos

i El dólar!

ii El dólar!!

iii El dólar!!!

Roma, abril, 1975.

Rafael Alberti

Sabiem i encara més, coneixiem les experiències estètiques d'aquest artista, sortides com un crit d'acusació, com un testimoni que clama contra tot opressor. Tot i que, aquest coneixement, l'esguard directe, ens ha impressionat mes encara de l'esperat. Perquè? Un mateix es fa aquesta pregunta que, si hem de respondre diríem que és degut a la gran sinceritat que estimem en l'obra d'Antoni Miró. Es un crit que li surt de l'ànima. Es la mateixa sang que brolla del seu cor ferit de coratge. I, que no ho dubte ningú, tot acte estètic que engega de semblant sinceritat toca plenament al contemplador i li trasmet el missatge; compleix un fi estètic social.

Se'n parla molt de pintura i d'art social, d'art de contestació. L'obra d'Antoni Miró és el més autèntic i directe que mai hem vist, d'una gran expressivitat, rotund, gairebé podria un dir que obsessiu. S'ha imposat un fi, un deure i passa a complir-lo. Llavors posa al servei d'aquesta activitat meritòria tots els seus coneixements d'ofici i d'artista i, no cap dubte, amb semblant esperit, l'obra guanya expressivitat. Es produeix per a complir un elevat missatge pedagògic.

RAMON AMPOSTA

«Quan el mal ve d'Almansa...» fou una exposició, magna, que va presentar l'Ajuntament d'Alcoi. Encara conserve, nítida, la impressió, «l'efecte» que em va causar, de grandiositat, de bon treball, de treball, ferm, en veure-la, aquell capaltard, a Alcoi. Recorde l'exposició, amb el dramatisme, davant, d'aquella figura, corcada per l'abandó; com recorde, igualment al meu molt admirat amic i company, Antoni Miró, una mica com encongit dintre aquell «temple». L'Alcalde d'Alcoi, Josep Sanus, hi era present, i donava un aire de «festa», de «festa grossa», a l'acte, després vingué la nit, els dies i les nits; i sempre he pensat en aquell conjunt de treballs fastuosos que, fonamentats en diverses variants sobre el quadre de «Las Lanzas», de Velázquez, val per un «oratori», en carn viva, de tot el que va significar la derrota d'Almansa, el decret de Nova Planta, les iniquitats, «centralistes», que han seguit i segueixen... Toni Miró va emprendre l'obra, ambiciosa, amb coneixement d'un art i uns mitjans; es va tancar, amb pany i clau, al seu Mas i va treballar, com un boig, dies i dies; després va retornar, com al·lucinat encara, a la vida de cada

dia. Ara, a Alcoi, ell es mirava l'obra feta, amorosament —«l'obra feta... la mala puta»—. Altres persones han fet, amb més coneixement de la matèria que no jo, l'elogi puntual i precís d'Antoni Miró: jo només vull deixar, a la seua porta, com qui deixa una pedra, un «senyal», la meua vella admiració per Antoni Miró, un gran valencià, combatiu, combatent, de les primeres hores, que viu i treballa, lluita, exerceix, a Alcoi, on encara es conserva la casa on es va reunir la I Internacional.

VICENT ANDRES ESTELLES

«Igualtat per a tot hom»... Un personatge d'esquena a l'espectador s'obre cap un fons lluminós.

El gest del protagonista hi és suficient: es tracta d'un avanç de l'home cap a indrets més plens. El pintor no el·ludeix pas recolzaments cartellístics, ben al contrari, admet llur eficàcia. Els braços de l'home perllongats fins les fulles del tríptic, pareixen empenyar físicament aqueixes fulles, contribuint així a l'eficàcia del quadre.

(Del catàleg del Museu d'Art Contemporani de Bilbao).

JAVIER DE BENGOCHEA

Quan vaig veure per primera vegada l'obra d'Antoni Miró a Marsella, vaig quedar fascinat del seu ofici i la seua sensibilitat, que li a permès de donar un ressó català a un estil que està molt connectat a tots els nous corrents realistes de la pintura internacional, es tracta d'una perfecció tècnica amb el complement d'un contingut palés a les seues pintures, metallgràfiques, dibuixos i gravats. M'omple de joia el retrobar en els accents de la seua obra, la mateixa fraternitat d'Occitània, i cal dir que encara que tinguem els obstacles de les muntanyes entre nosaltres, estem units a molts dels seus compatriòtes, com per exemple: Joan Miró o Antoni Clavé.

Més encara que la forma, n'és el contingut qui ma tocat i marcat. N'estic persuadit i segur que abordar tan directament els problemes és la seua preocupació, i en preocupar-nos-en a tots, esdevé així d'eficaç.

JEAN BOISSIEU

Antoni Miró és un artista de gran receptivitat, però dinàmica, és a dir, creadora, doncs allò que rep ho assumeix i, acte seguit, ho transforma en quelcom decididament seu. La seua obra sol ésser una bigarrada finestra cap a gairebé tot el que avui es fa (pintura, escultura, dibuix), des del populisme de les estampes fins a la nova figuració, passant per l'experiència cinètica, el matèric... Tot.

(Diccionari Crític de l'Art Contemporàni).

ANTONIO MANUEL CAMPOY

Els gratacels de Nova-York s'aixequen sobre la boirina matinal de la gran urbs, són austeres torres d'acer, ciment i vidre, fermes com roques i estilitzades com agulles de catedrals gòtiques; no són esglésies ni ciutadelles, són simplement oficines. Milers d'oficines a tot el llarg de Manhattan, rovell de l'ou de l'automatisme capitalista, enlairaides en un carrers on reina la teoria estètica del cubisme i on dintre, en el seu cor, batega i s'entronitza la filosofia moral del dòlar.

Vietnam, Amèrica Central, Africa negra, Ibèria i el tercer món famolenc sofreixen en els seus destins els estralls i les influències manadores de milers d'oficines en les quals les multinacionals senyoregen des de les finestres dels monstruosos edificis.

La moneda reina, els rectangulars paperets verds planen sobre la soferta humanitat i aixafen brutalment a ferro i foc les voluntats, desitjos i esperances, mostrant la crua fredor del Moloc imperialista que sacrifica els pobles al seu propi benefici i egoisme.

Antoni Miró des del País Valencià llança un crit de protesta irada contra aquest monstre anorreador, les seues estampes són cops de maça contra el flagell de la dominació del dòlar.

GONÇAL CASTELLÓ

El que més em plau és el que vaig a anomenar pintura de «l'humanisme» i la seua escultura, el camí i pretensió de les quals, per la seua cavil·lació moral, proveu. Però en la meua opinió, el més important d'Antoni Miró és la seua curiositat insado-

lable, la seua vigilància sobre les exigències testimonials de l'art com a figura de significació de la nostra vida, que ell trasmuta molt sàviament en figuracions del seu inquiet univers, pesquissitiu, denunciatiu, premonitor, les aspiracions del qual celebren molt joiosament.

JOSE DE CASTRO ARINES

L'obra de Miró contemplada des d'una òptica ideològica, s'inclou en una lúcida tendència de denúncia que, d'alguna manera, compromet la seua activitat i el compeleix a la formulació d'una temàtica on recull el fet quotidià directa i contundentment, per a, amb sobrietat de medis expressius, traslladar al pla de les realitzacions plàstiques. El fet, doncs, queda enregistrat en tot el seu valor documental i remiteix ja, després d'un minuciós procés d'elaboració tècnica, a les categories de permanència pictòrica.

ENRIC CERDÀ TATO

... Els treballs d'Antoni Miró són un bon exemple de participació de l'artista en l'aclariment de les qüestions comuns, dels problemes de la nostra societat. Es, en el seu cas, una participació voluntària, conscient i fins i tot combativa. Sense que deixi de tindre, per això la seua dòsi de contradicció. La contradicció, en l'obra d'Antoni Miró no es diferencia gran cosa de la contradicció que es dona en el quefer més o menys arriscat que han desenvolupat i desenvolupen tants i tants components humans dels pobles de l'Estat Espanyol. Es la contradicció que es dedueix del caràcter de negació dialèctica que, entre nosaltres, ha assumit la lluita per la llibertat. Una lluita en la que llur praxis, no ha estat, fins ara, la d'avançar linialment cap un projecte utòpic, definitiu, sense contaminacions històriques condicionants, sinó la d'anar obrint portells en el territori hostil de la realitat, la d'anar enderrocant obstacles, escampant ponts, aplanant i afermant camins. Es nega allò que s'oposa a l'avanç, allò que retarda o anul·la el desenvolupament de l'home i, en negar, la llibertat es converteix, ja, en exercici, en realitat anticipada i, per això mateix, contradictòria...

ERNEST CONTRERAS

... Em sent més identificat que mai amb eixe vietnamita mil vegades assassinat, amb eixe negre escarnit en tot el planeta, amb l'home explotat. I, amb emoció i ira, veig el rostre de Salvador Allende en tots eixos rostres crispats, adolorits, d'Antoni Miró...

JOSEP CORREDOR MATHEOS

L'experiència d'Antoni Miró, pintor, escultor, gravador, dibuixant, ceramista, i extraordinari promotor artístic, s'apropa en gran part als pressupostos del «pop», en els que s'endinsa amb un sentit essencialment documental i testimonial, promovent unes realitzacions que van de manera directa a la descripció de situacions i a la condemna dels criteris amb què aquestes són usualment enfrontades.

(La Pintura Espanyola Actual, «Ibérico Europea de Ediciones»)

RAUL CHAVARRI

Són cinc magnífiques obres d'art, cadascuna, pel seu estil, perquè són molt diverses de realització, encara que no pas d'intenció. «Capitalistas», «L'home de la mort» i «La pau i la mort» són senzillament impressionants. Els altres dos dibuixos són boniquíssims. Tots ells estan lligats pel comú denominador de la seva poderosa, forta i personalíssima «urpa», per la seva originalitat.

SALVADOR ESPRIU

«El Dòlar» una revulsió plàstica

Ha estat dit que Antoni Miró cultiva un art polític, documental, de compromís social, perquè, en la seua obra, aquests són, segurament, els aspectes més evidents. Enfronts d'això hi hauria dues actituds negligibles: d'una part, un rebuig «exquisitament» reaccionari, en nom d'uns suposats principis «eterns» de l'art o, de l'altra, una actitud beatament acrítica, que confongués les

pròpies simpaties socio-polítiques amb allò que és propi del llenguatge artístic.

Caldria, en aquest sentit, precisar dues coses: 1) l'art com a llenguatge autònom, té els seus propis còdis —lingüístics, estètics, etc.—, que fan que, com ja assenyalava Marx, les escultures gregues, produïdes dins el context d'un sistema de producció ben diferent del nostre, encara ens segueixen interessant..., i 2) sentat l'anterior, també és un fet que qualsevulla forma artística o cultural és un reflex de les contingències del seu temps i de la seua societat. O, dit d'un altra forma, tots els llenguatges artístics, encara que no ho pretenguin són polítics. Ho és per exemple, l'aparentment tant angèlica pintura paisagística de saló, que no fa més que donar a la burgesia, més analfabeta, la imatge falsa, idíl·lica i idealitzada que té del món. I ho és, també, la pintura abstracta, mal vista pels franquistes i perseguida pels nazis i estalinistes, i finalment recuperada pels sectors més «il·lustrats» de la cultura burgesa.

Un cop dit això, els qui pensen que en l'art l'ingredient de lluita també és important, tenim dret a reconèixer-nos i a sentir com a nostres artistes que, com Antoni Miró, d'una forma avançada i valenta civícamment connecten amb les nostres mateixes preocupacions, alhora ciutadanes i artístiques.

En Antoni Miró, justament, es dona una plena identitat i coherència entre ciutadà —que lluita pels Països Catalans, contra l'imperialisme i l'opressió— i artista —que es bat per nous llenguatges, revulsius i plenament identificats amb la nostra època—.

La serie «El Dòlar», precisament, n'és un exemple ben clar. Es, d'un costat, una denúncia explícita, al mateix temps puntual i universal, contra l'imperialisme, la violència, i les agressions d'aquest sistema de valors sobre la vida quotidiana. De l'altre, constitueix una valenta exploració de noves tècniques i nous llenguatges. Amb formes plàsticament precises i tècnicament d'una rara perfecció, Antoni Miró hi explora desmitificadorament els còdis del realisme i de la cultura de masses i, desalienadorament, certes formes de la mateixa història de l'art.

El resultat final, emmarcat dins una obra que, en conjunt, és de les més interessants, coherents i renovadores que es fa avui als Països Catalans, és, també, d'un esplèndid valor plàstic i d'una revulsiva contundència.

JAUME FÀBREGA

En el fons de la sostinguda i protèica feina d'Antoni Miró hi ha des del primer dia, una decisió crítica projectada damunt l'home i damunt la societat que l'home occidental ha creat. Unes vegades és el crit de denúncia, unes altres és el sarcasme revulsiu, de tant en tant és la mateixa incongruència d'un art acorralat per les pròpies hipòtesis. D'aquí la profunda suggestió que en deriva. I la lliçó.

JOAN FUSTER

Pense que és el resultat plàstic el que hi ha que lloar en les obres realitzades per Antoni Miró. El resultat més encara que els arguments que el construeixen, es el que proclama –en l'artista alcoià– llur capacitat interpretadora de la realitat que mitjançant llurs pintures reconstrueix.

Pintures que en la seua altra vessant criden –no pas sempre amb furor, sí amb ironia– llur inconformisme. Contestació que expressa reinventant, remodelant, transformant expressions que en altre moment trobaren, també, altre clixè, definitiu, en la història: precisament en aquella que va trobar –en el seu temps– ressó feliç en la pintura.

Ressò que Antoni Miró –en desvirtuar-lo– fa seu en les obres –pintura i metallgràfica– posant de relleu una posició mental –possiblement ètica– que encerta a traduir, com ja he dit, en plàstica.

Plasticitat de la qual no hi és absent –està palpable– el seu domini de la composició que li permet fer i desfer arguments pictòricament.

FRANCESC GALÍ

Antoni Miró es proposa una crònica –i una crítica– de les dades històriques que ens dominen: l'opressió (formal o estructural), les guerres, les revolucions traïdes, les segregacions racials. En d'altres casos la crònica es refereix a formes més subtils d'aqueixa mateixa opressió: els mites alienants, els paranys de la tecnologia, la manipulació de les capacitats humanes (l'amor especulat en consumisme eròtic, per exemple).

L'eficàcia crítica del treball de Miró esdevé derivada del sistema sígnic que aplica

a llurs representacions. El «pop», les modulacions obtingudes de l'art cinètic o d'experiències òptiques, la utilització de trames d'impressió, el grafisme «còmic» s'articulen als nostres ulls en un còdi visual que és el nostre, el dels nostres dies tecnificats i massificats. Miró palesa en el seu treball «qualitats» visuals que, precisament, són distintives i característiques de la societat que qüestionem.

(Del llibre: «Anales»)

ANTONIO GAMONEDA

Antoni Miró és un alcoià molt conscient de la seva catalanitat. La seva obra plàstica sempre ha estat entesa com un crit de denúncia, un clam per la llibertat i una sostinguda lluita pel retrobament popular de les arrels de la seva gent, de tots els Països Catalans, i sobretot, de tots els pobles i homes oprimits d'arreu del món. Des de l'inici de la seva pràctica pictòrica ha assolit aquest compromís d'una forma directa, ha estat capdavañter en la popularització de l'art i la cultura, i ha participat en nombroses exposicions col·lectives i realitzat múltiples col·leccions d'obra seriada. El seu curriculum, actiu des del 1960, és un bon exemple de la labor esforçada i continuada d'aquest artista.

Es el seu un realisme social, una mena de crònica de la realitat, un art compromés? Miró ha superat les caselles que podrien confirmar-lo en un determinat «isme», la seva obra segueix una evolució fermament arrelada en el batec dels corrents polítics i la seva dinàmica. Són els fets i les vivències socials el que preocupa l'artista, tant a nivell local, com a nivell internacional. La vària iconografia per ell emprada té connotacions molt directes i legibles. Les diferents sèries o etapes d'obra seva (Amèrica negra, El Dòlar, etc.) són un clam per la llibertat, per la solidaritat humana, una lluita contra l'opressió de tota mena. Com digué a Joan Vicent (AVUI, 8-8-76) «pinte el que no m'agrada».

La seva contribució al Congrés de Cultura Catalana, ha estat fer-ne la presentació a Barcelona, amb una sèrie de pintures, esculpures i gràfica. Obres que abasten del 1973 al 1977. Com bé diu el seu presentador Ovidi Montllor, «L'art conscient de tota època no és precisament amable». La manca d'amabilitat accentua els propòsits delatoris de Miró. Una gran peça; Llances imperials, realitzada aquests darrers dos anys, ens dóna la benvinguda. Aquesta versió sinònima de la Velazquesa «Rendició de Breida», és situada en un context molt diferent. D'una banda i a grandària natural, hi ha arrogants vencedors, els qui van guarnits amb senyeres de l'imperi espanyol. A l'altra banda hi ha els vençuts, els de testa abatuda, els qui branden les quatre barres. En lloc de donar la clau, es fa el lliurament d'un oneros tribut monetari (un dòlar). Vencedors i vençuts, opressors i oprimits, clarament determinats. Es aquesta una pintura-objecte de 2,50x8,50 mts. treballada sobre taula amb minuciositat i gran detall. Indubtablement una peça mestra de Miró. Dins el

mateix gènere, hi ha a l'exposició una sèrie de taules bugides, que silueten personatges (Garrotada, Metamorfoosi, etc.). Soldats, policies, guerrers, armes, dòlars rebregats, éssers apallissats i oprimits, torsos femenins flagel.lats..., són la base temàtica d'una anàlisi del nostre món feta amb agosarament i gran expressivitat.

Unes subtils i ben elaborades metall-gràfiques (procediment molt personal d'estampació sobre planxa metàl·lica) completen la presència a Barcelona, d'aquest pintor que lluita amb les seves armes per «destruir les parts negatives del món».

DANIEL GIRALT MIRACLE

En l'obra d'Antoni Miró, apart del compromís social i polític, sempre està present la voluntat de jugar i experimentar nous mitjans d'expressió. Es una continuada denúncia contra el feixisme segregacionista, una petició de llibertat, humanitat, independència nacional i cultural.

Seus títols palesen el racisme —que patim—, la misèria, la guerra, i com a rerafons, amb un desig explícit: l'esperança.

Quan ens parla sobre la violació dels drets humans —arreu del món— no en parla sols de l'opressió a Estats Units de Nort Amèrica o a Xile, sinò que demana al mateix temps la llibertat de tot-hom, i fonamentalment, la del seu propi país.

JENS HAGUEN

Dintre del marc de les manifestacions plàstiques que propicià el Congrés de Cultura Catalana, l'alcoià Antoni Miró mostrà un suggerent repertori d'obres. Retallats i pintures, oferides a l'espectador amb la figuració de llurs personatges a tamany natural, tradueixen i en cert mode sintetitzen el mirall i paradigma d'una tenacitat i significada tasca artística, essencialment política com a plantejament i incitació, insistint en la denúncia de l'opressió de les nacions subjugades i dels drets cívics mutilats per la raó de la força, s'enfronta a un reclamat dret a la llibertat, sentida i desitjada de mode significat pels Països Catalans que, com a propis, sent i sofreix l'artista.

JOSEP IGLESIAS DEL MARQUET

Antoni Miró ha recorregut mitja Europa i ha exposat en llurs principals capitals. Les seues obres d'amplis mitjans tècnics i expressius, troben el més ple dels significats en la protesta i la contestació, «Un crit de denúncia, un clam per la llibertat i una sostinguda lluita pel retrobament popular...», precisa definició. Els medis emprats per a conquerir tan concret objectiu, acull la més audaç tècnica i nous materials, amb l'específica modalitat de l'obra seriada gràfica. Pintures, escultures, metallgràfiques i múltiples, grans composicions sobre fusta silueta, creen un clima d'apassionada tensió, acordat al propòsit de l'artista i molt revelador de la compleixetat dels plantejaments socials i humans que incorpòra l'obra d'Antoni Miró.

ANGEL MARSÀ

Estem acostumats que l'alcoià Antoni Miró presente la seua obra per mitjà de sèries. Ara ens en presenta una de composta amb obra bastat recent. Porta per nom: «El dòlar». El títol és força suggeridor, clar i encertat, ens dóna una clara idea del que és la sèrie en sí. Amb la seua personal manera de fer, ben aprop de la utilització de la fotografia, però sense arribar-hi, Antoni Miró ens mostra un nou crit, de denúncia, envers certes actituds ben deplorables i força difoses en la nostra societat, el mòbil de les quals són els dòlars, els francs o els duros, al capdavall, si s'examina bé.

JOAN M. MONJO

Certament no ens ha tocat viure un temps massa bonic. Cada volta més ens trobem capbussats en un gran esforç per a sobreviure i amb una compensació al nostre esforç cada vegada més mediocre, per no dir alienant, estrafolària, merdosa i fins i tot destructiva de nosaltres mateixos. Tot això, no és casualitat. Tot això és un programa a consciència d'una societat capitalista. L'art conscient de tota època, no és precisament un art amable...

OVIDI MONTLLOR

A Antoni Miró, sempre he tingut que pensar-lo i imaginar-lo en una posició ex-cèntrica respecte al panorama general de la pintura i dels pintors. La seua vida transcorria a Alcoi, i des d'allí ens arribaven les seues noves i quasi mai ens arribava ell mateix. El seu és un cas apart i especial, perquè, en canvi, si que sabem el que estava fent. Podria dir-se que ell s'havia situat lluny del món però, havia aconseguit de col·locar el món aprop d'Alcoi.

Jo crec que el terra que trepitja i el panorama que contempla no és pas indiferent en la gestació de la seua pintura. La seua pintura té dues dimensions fonamentals, les quals podrien ésser contradictòries si no fos pel difícil equilibri en què Antoni sap mantenir-les: una dimensió és la de la seua capacitat sintètica; la de la seua economia expressiva reduïda a les seues quatre línies i coloracions essencials: allí on es diria que no es diu gratuïtament com es diu. L'altra dimensió és la seua capacitat documental i, per a dir-ho d'alguna manera, «de compromís»: eixa actitud que el poeta a ésser espectador no passiu de qualsevol drama del món...

JOSE M.ª MORENO GALVÁN

Antoni Miró parteix de l'expressionisme, també hi té el seu període abstracte i culmina amb el propi de la seua obra actual, connectada a la problemàtica de l'home i l'entorn que el condiciona. «Els relleus visuals», del 1968, són un magnífic període d'investigació on les corrugacions de la superfície «tema» estan en funció d'un procés de búsqueda intel·lectual i plàstica molt positiva. D'aquí fins a «Vietnam-68» sols hi ha un pas cronològic, però un llarg i velòs camí conceptual. Decideix buscar mode d'expressió a través de l'escultura. En 1969 llurs figures de geometrismes, pensats, deixen pas a al·lusions patètiques humanes, amb evocació al Vietnam. La consciència social ha arribat a tots els aspectes de la seua obra i busca la temàtica universalista, evitant l'envelliment precoç de la crònica d'un dia. El 1972 realitza la sèrie «Amèrica negra», i a continuació «El dòlar».

Al llarg de l'estudi de «Crònica de la realitat» hem vist la freqüència del simbolisme, de l'associació d'elements, al servei de l'impacte del missatge.

(Fragment de: La Pintura Contemporània del País Valencià, Edit. Prometeo).

MANUEL MUÑOZ IBÁÑEZ

Antoni Miró, és un dels artistes valencians que han convertit com a temàtica de la seua obra plàstica la concreta realitat de la lluita contra l'opressió de l'home i el testimoni gràfic de l'home oprimat. Mentres tant, en el mateix àmbit valencià, uns han orientat l'obra cap a l'abstracció constructiva, altres s'han decantat cap a la creació d'una imageria que, per a designar-la d'algun mode, direm d'«Epinal», entenent aquest terme ja consagrat en el sentit de que es tracta d'una manifestació gràfica que es vol atenta als còdis perceptius i comunicatius més simples, directes i populars, en contraposició als primers, que deuríem designar com cults i elitistes, sense que això predispose cap juí de valor estètic, que és el que n'hi ha que descarregar, en aquesta ocasió, el concepte d'«Espinal», que es considera com estèticament degradat, encara que som conscients que, en realitat, es tracta d'«altra» estètica.

En aquest sentit, l'actitud dels epinalistes, o dels cronistes, terme que no utilitzem pas substantivament perquè hi ha alguns

grups o equips de producció que l'han adoptat com a autodesignació; els epinalistes, deiem, elaborem llur obra a l'impuls de fets concrets, que estetitzen segons còdis comuns amb l'objectiu de l'eficàcia comunicativa —actitud, emperò, de la qual no està absent el segell personal de cada autor—. Aquesta tasca no resta exenta d'atacs solapats o directes a les obres «cultes» i/o «elitistes», que en el cas d'Antoni Miró és posat de manifest en el seu Velazqueny «Las Lanzas». Però més encara que en aquesta obra monumental d'Antoni Miró, creiem que la seua força es troba majorment en la seua producció a l'home concret malejat i maltractat per les circumstàncies, d'entre les quals obsessivament es troba el dòlar, que hi ha que interpretar, clarament, per l'imperi comprador, envilidor i corruptiu del capital.

El dòlar, els diners, aquest ent abstracte és el que motiva que els homes es converteixen en opressors i en oprimits. En llur possessió, o en la seua carència, resideix la llibertat o esclavitud de l'home. Les sensacions i els sentiments hi tenen un signe o altre segons la participació que en ells hi haja dels diners. Llurs dones, llurs nus, llurs cossos femenins posen en evidència que les sensacions són unes o altres en funció del poseïdor de diner. Més terribles són les seues imatges d'homes uniformats; què volen testimoniar?, una maldat congènita, una pobresa d'esperit congènita, que l'home és el llop de l'home?, o bé, no continua mantenint-se al darrera de tot això el poder del diner, orientador i organitzador de les relacions entre els homes? Interrogants als quals em pareix que permet de respondre, sense cap dubte, l'obra d'Antoni Miró.

En tant que artísticitat, tècniques i procediments, em sembla que l'obra d'aquest artista no ofereix cap dubte. Es bona i de qualitat, i reuneix les condicions d'eficàcia suficients per a alcançar el nivell del pla comunicatiu. La varietat de procediments: pintures, objectes, metal·l·lògics, permeten a l'artista tractaments diferents i recursos més adequats per a determinats tipus de temes. En les escultures de bronze de petit format, em sembla que el seu autor alcança nivells que escapen de l'epinalisme abans assenyalat per a endinsar-se per veriquets de l'expressionisme.

ARNAU PUIG

Art de preocupació i de protesta, utilitzador d'amplis espais, i desembarassat en el maneig de reminiscències clàssiques que afegeixen significat a les angoixoses concepcions actuals. Es gran l'eficàcia plàstica d'Antoni Miró, que aprofita els millors recursos de la fotografia o del cartell per a aplicar-los a llurs concepcions, ambiciosos i polèmiques. La forma avalora l'intenció, i les grans contraposicions de clars i obscurs imposen llur qualidat-expressiva amb la desitjada força. Corresponent a una tendència ben marcada del nostre temps, i dels quals resultats són sovint discutibles, la inspiració de Miró es palesa amb evident rigor plàstic i amb una sàvia conjunció de medis. La propensió a la monumentalitat no esdevé frustrada, certament.

LEOPOLDO RODRIGUEZ ALCALDE

Antoni Miró és un pintor que fa la denúncia de les irregularitats humanes. Es dol de les injustícies i procura sostreure's de la part de brutícia que ens pertoca a cadascú de nosaltres. Potser és el conjunt de les seues obres un dels mitjans d'esperonar-nos per tal d'expiar, col·lectivament, la part al·lòquia de la culpa que ens correspon. En les seues pintures, sempre hi trobem la ferotge denúncia, comentades estrènuament per Miró.

MODEST RODRIGUEZ-CRUELLS

«Malson del dòlar»

(Dòlar: m. Anglès, dollar. Unitat monetària dels Estats Units. Moneda dominant com el país a que perteneix. Símbol de l'imperialisme nord-americà. Símbol utilitzat, per extensió, en la pintura d'Antoni Miró com a instrument de l'explotació d'uns països pels altres, d'unes classes per altres).

La burgesia hi té un caràcter repressiu. Es necessari introduir eixe element fonamental en la crònica d'esdeveniments propis de la nostra època. I expressar un juf crític. I prendre positura.

Antoni Miró no hi és pas neutral. I, així, obre un camí contra-corrent i feixuc però inexorable. Cadascun dels passos és un co-

mentari sobre l'home i el món, una fuetada que altera l'assossec de l'immobilisme burges. «Art feixuc» que trenca amb eixe altre domesticat i passiu i neutre. Treball polític.

La crònica està contada amb fets reconeixibles que no deuen ésser considerats aïllats: massacre a Xile, genocidi a Palestina, guerra a Vietnam, corrupció a Amèrica. Són cares de la mateixa moneda, el dòlar present sempre.

Tots ells ens enfilen cap a la primera afirmació. La repressió. I, encara més, la repressió produeix beneficis. Si no fós així, tants d'actes brutals quedarien despullats d'intenció, es convertirien en anècdota. Encara que tràgica, sense cap de seny.

Tot i que, l'escenari, no ens allunya pas. L'hem fet nostre. La passió que es desprén d'una mort al Vietnam, la dolor xilena, la impotència palestina, són efectes d'una situació semblant. Es a dir, Antoni Miró podria haver pintat un gegantesc dòlar dominant sobre la seua pròpia i lluminosa terra.

(Al fons, la serra Mariola. Apropat, l'Alcoi. Baixan pel port, la Mediterrània. Llum i taques grisenques, boscos d'alzinar, carrascar, garriga, matolls de romaní i argelaga, flaire a camamilla, raïm de llop i crespinel·l d'entre les roques. Un gran dòlar onejant al vent rafegat que xiula als talls endinsats).

Seria la mateixa cosa, el mateix i aguaitat malson.

LUIS RODRIGUEZ OLIVARES

No té res d'estrany que els ulls d'Antoni Miró buscassen en la tràgica realitat xilena imatges, que també estàn impreses dins de cada un de nosaltres. I l'esforç de les seues mans, pintant temes xilens, va més enllà d'un acte de solidaritat i fins i tot d'un obra artística: constitueix una denúncia de la barbarie feixista, allà on es produeix amb més gran evidència, i un gest de lluita, l'arrel de la qual cal buscar-la en la nostra pròpia terra, i la raó última de la qual està en l'home.

VICENTE ROMERO

Home i nom Miró, que mirà i amenaçà des de la seua història. Melena i barba de jove antic. D'Alcoi, d'allà amunt, com àguila que albira en color refulgent o obscur la injusta condició humana, muntó d'homemisèria que esperen. Solament ESPERANÇA, paraula, gest que resta al fons, most de raïm abans del suïcidi.

Espera, perquè la teua realitat és vida i s'anomena ESPERANÇA, i pinta, perquè la teua mà escriu aquesta història i romans per ésser viu de la teua altra vida.

PABLO SERRANO

En aquests darrers anys, Antoni Miró no n'ha estat solament un artista de «manifest impuls ètic», com l'ha definit Ernest Contreras, ni un pintor «tout court» d'hommes objectes i de llocs, sinò el realitzador de reportatges sobre la violència, amb una realitat instantània feta mitjançant un esguard llarg, de gelada fixesa, i amb una execució gairebé fotogràfica que sembla petrificar el mateix procés analític i de coneixença del racisme, de la misèria bruta i triomfant als «campus» i als ghettos de color, de la solitud i del desarrelament social. A més ell ha estat també un dels artistes europeus que han preparat «l'espai de la imatge» per a l'adquisició d'altres valors d'enllà dels ja coneguts, amb la convicció, per a ell, que pot encara existir, a la pintura dels pobles de Espanya, una determinada presència de l'home, després de l'experiència materico-figurativa del grup «El Paso».

Les obres recents de Miró estàn sempre recorregudes per la mateixa idea de violència: n'és un motiu obsessiu i reiterat, un paràmetre, un espill refractant on s'individualitza l'esforç per recompondre, en termes d'historicitat de desenbocadura concreta i dialèctica, el caos aparent, les distàncies insalvables, els signes ara inclassificables i lliscadissos per a una lògica humana que una classe dirigent obtusament conservadora, mesquinament hipòcrita, identificada, per mimetisme, amb el luxe, el poder i la competició. Hi ha a l'artista d'Alcoi un sentiment que n'és ressentiment, aspresa i simultàniament, aspiració de l'home humà, avís d'una realitat que massa sovint s'oblida allí on el benestar atomitza i resseca els individus en l'egoïsme social.

FLORIANO DE SANTI

Antoni Miró no és un desconegut treballador de l'art, ja que des de sempre s'ha mantingut fidel a la seva realitat nacional. Inicià l'activitat l'any 1960 i funda poc després el Grup Alcoiart. A les seves obres sempre hi ha hagut una palesa intenció per expressar, denunciar i reflectir aquelles situacions produïdes en i per la nostra societat; així ho manifestaven les primeres sèries que inicià l'any 1964, Les Nues; les de 1966, La Fam; les que tractaven temes sobre el Vietnam (1968), i les iniciades des de 1974, «El Dòlar».

Les obres presentades a Barcelona són un recull del treball realitzat al llarg d'aquests darrers quatre anys, a través de metallgràfiques, pintures, pintures-objectes, i escultures en bronze. Tot i que dins l'obra d'Antoni Miró sembli haver-hi una certa diversitat, hom hi troba uns trets comuns que ens permeten establir una sèrie de grups, al marge d'una diacronia estricta; així veiem que a l'hora de triar els signes per a la representació llur, existeix la barreja d'imatges de la història de l'art de l'època del Renaixement, del Barroc..., amb d'altres de la societat actual (paquets de tabac, cigarrets, ampolles de licor, rellotges de polsera, ulleres de sol, diners, espardenyas...), i això, ho trobem tant en obres de 1973 com la Gioconda, i en l'Esclau i Esclavitzador, com en d'altres més recents. Aquest seria el cas de la pintura-objecte; Llances imperials, en la qual pren la temàtica del quadre de Velàzquez, la Rendició de Breda, on els vencedors i els vençuts s'identifiquen amb la problemàtica soferta pel nostre poble. Constituirien un altre grup aquelles obres que prenen com a signe de representació un objecte de grans proporcions, que n'esdevé el tema únic: La sabata espanyola (1975), la metallgràfica El dòlar (1973-76), o les escultures, El gran es fot al petit (1976), L'home mòbil (1976), L'home del capell de copa (1974). En tots hom hi troba fonamentalment un valor simbòlic. També hi ha tot un grup d'obres dins les quals les figures humanes representades, o bé apareixen fragmentades o bé són figures o personatges indeterminats, dels quals només la contraposició amb d'altres elements ens faciliten la identificació (fusells, vestits militars, retrats de polítics, diners, telèfons...), com a L'escalada (1974), que seria la representació típica de l'home d'empresa; Contra el futur (1973-76), les pintures-objecte dels soldadets Metamorfosi (1975), i la metallgràfica Contra l'home (1973-76), entre d'altres, a les quals hi ha

una referència constant als fets esdevinguts a Xile. Finalment tindriem aquelles obres en les quals la utilització real o simulada de l'estructura posterior del quadre serveix moltes vegades a Antoni Miró com a element de divisió de l'espai per a representar imatges-seqüències, com la pintura Una noia y un soldat (1974), d'altres vegades és utilitzada a les pintures-objecte, com a tanca; Made in USA (1975-76); com a lloc comú en el qual convergeixen imatges repetitives; i seria el cas de la pintura-objecte dotada perquè prengui moviment en accionar-la; Sobre la processó (1975-76), el color que envaeix les pintures d'Antoni Miró no acostuma a ésser agradable: els grisos, els marrons i sobretot el negre donen al conjunt de les imatges un tractament agre. Perquè en el fons, la seva preocupació pels fenòmens d'alienació col·lectiva, per les lluites dels pobles sotmesos per d'altres, malgrat la càrrega irònica que inclou en alguns casos i la utilització de recursos del «pop-art» (la paròdia, la seriació, la fragmentació, la repetició...) fa que la seva obra es trobi a mig camí entre el realisme crític i el «pop art», i dona a l'espectador d'aquí o de l'estranger, els elements suficients per a copsar tota la càrrega intencionada que Antoni Miró es proposa reflectir.

ALICIA SUÀREZ-MERCÈ VIDAL

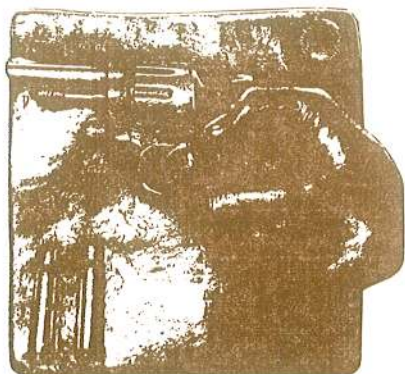
Pintura testimonial, sostinguda forta descàrrega politico-social. Antoni Miró recull reconeguts esdeveniments històrics, sense excloure reedicions plàstiques tradicionals, cas del famós motiu Velazqueny «Rendición de Breda», transportat al temps present amb vàlida transmutació; vençuts, històrica consideració Països Catalans oferint dàdives al vencedor, qui cordial i poderós no deixa de mostrar sòlida advertència durpunny, el conjunt de la producció de Miró esdevé una clara denúncia dels excessos imperialistes, mantinguts amb l'omnímode poder del dòlar; sensibilització plàstica, agre derrocament del president Allende, finalment reconeguda ona de moralitat pareix escampar-se a USA, tot i que darrerament desmenteix el president Carter; militarització alentada, importada, tamboretjar dé botes aliniades, amb superposició de bastidor com a simbòlic enreixat; l'obra de Miró assumeix caracteritzada consideració protesta directa.

JOSEP VALLÉS ROVIRA

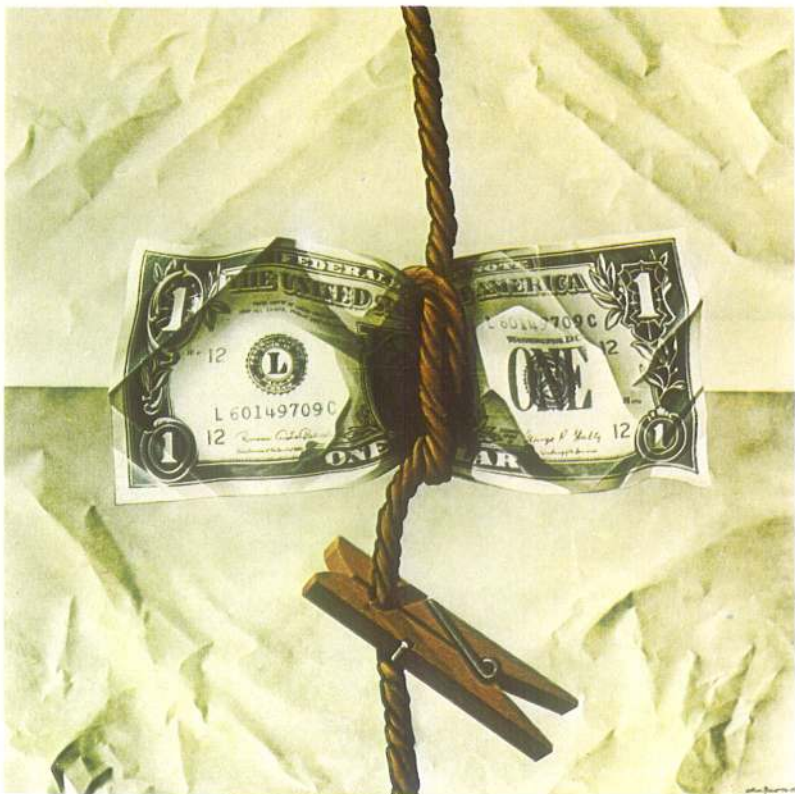

DOL engany, frau, estafa. **DOLAR** aprimar. **DOLER** doldre, sentir.

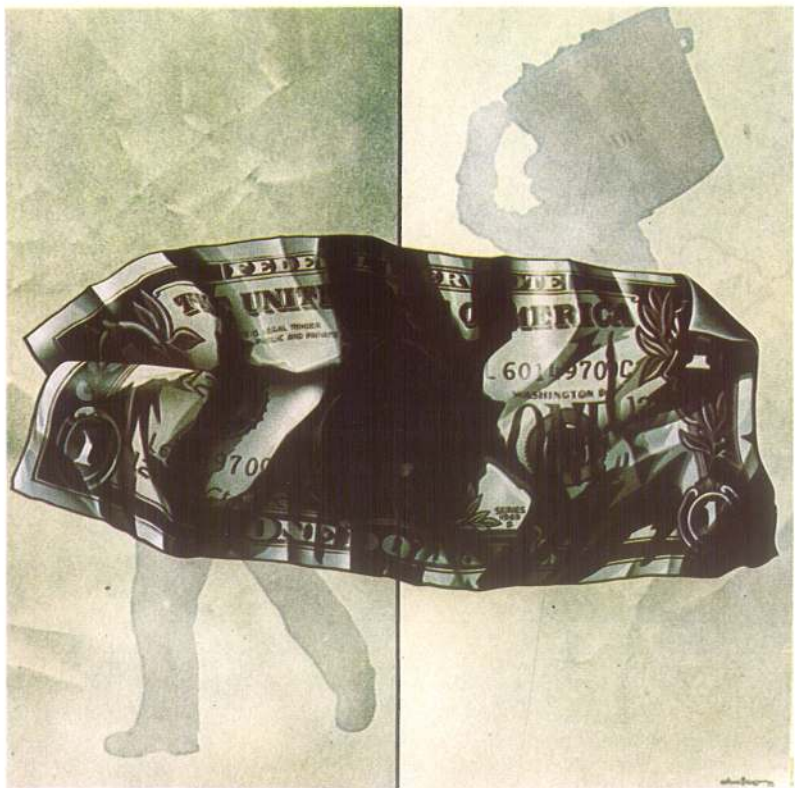

Pintura
Objectes
Metallgrafica
Muntatges

DOLAR ENFORCAT, 1974-75 (PINTURA, 100x100)

SERVICE DU NETTOIEMENT, 1975 (PINTURA, 100x100)

GARROTADA, 1976 (FRAGMENT)

GARROTADA, 1976 (PINTURA-OBJETE, 215x100x100)

L'ESCALADA, 1974 (PINTURA, 70x70)

RETORN MEDIEVAL, 1974 (PINTURA, 60x60)

A VIETNAM LA RAO HA GUANYAT, 1975 (PINTURA, 70x70)

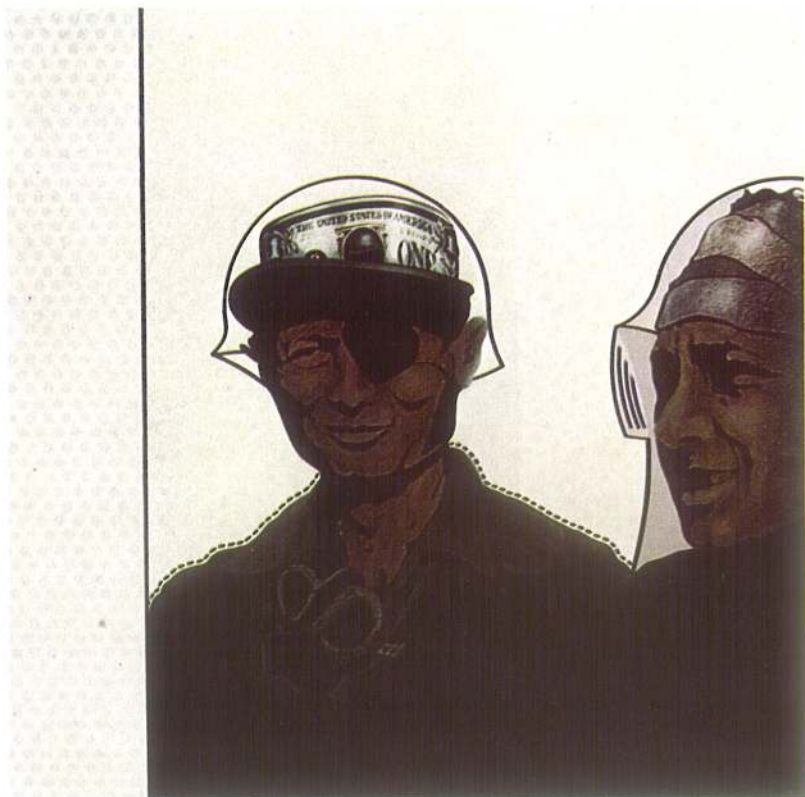

RECERCA DE LA PAU?, 1975 (PINTURA, 50x50)

TRES MIL ANYS DE PALESTINA, 1974 (PINTURA, 70x70)

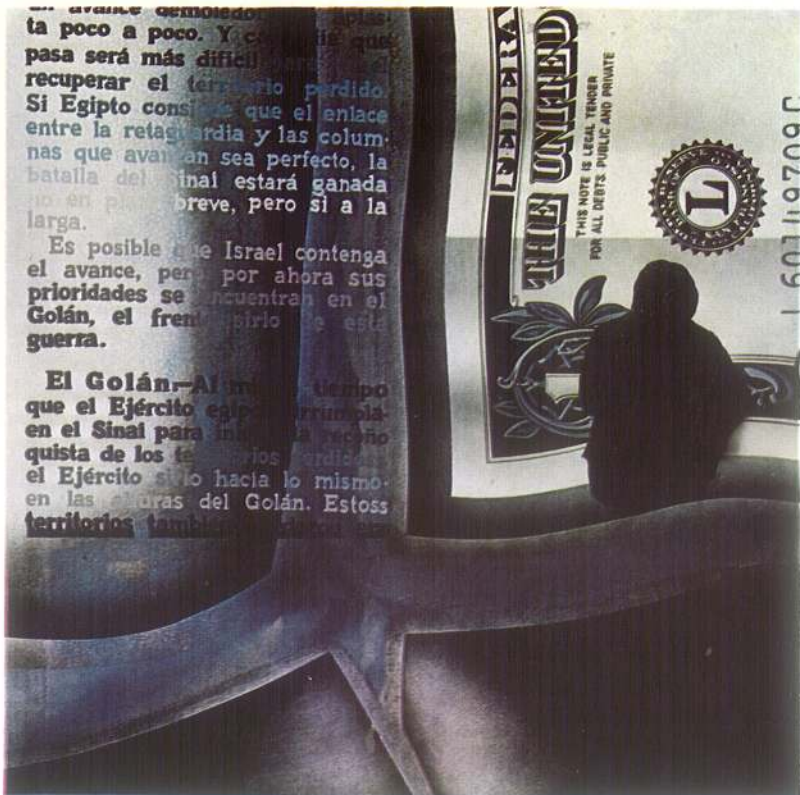
DAYAN I UN GENERAL FERÏT, 1975 (PINTURA, 50x50)

... avance obtenido
 ta poco a poco. Y es que
 pasa será más difícil
 recuperar el territorio perdido.
 Si Egipto consigue que el enlace
 entre la retaguardia y las colum-
 nas que avanzan sea perfecto, la
 batalla del Sinaí estará ganada
 en pocas horas, pero si a la
 larga.

Es posible que Israel contenga
 el avance, pero por ahora sus
 prioridades se encuentran en el
 Golán, el frente sirio y esta
 guerra.

El Golán. Al mismo tiempo
 que el Ejército egipcio avanza
 en el Sinaí para intentar la reco-
 quista de los territorios perdidos,
 el Ejército sirio hacia lo mismo
 en las alturas del Golán. Estos
 territorios también

REPORTATGE, 1974-75 (PINTURA, 150x150)

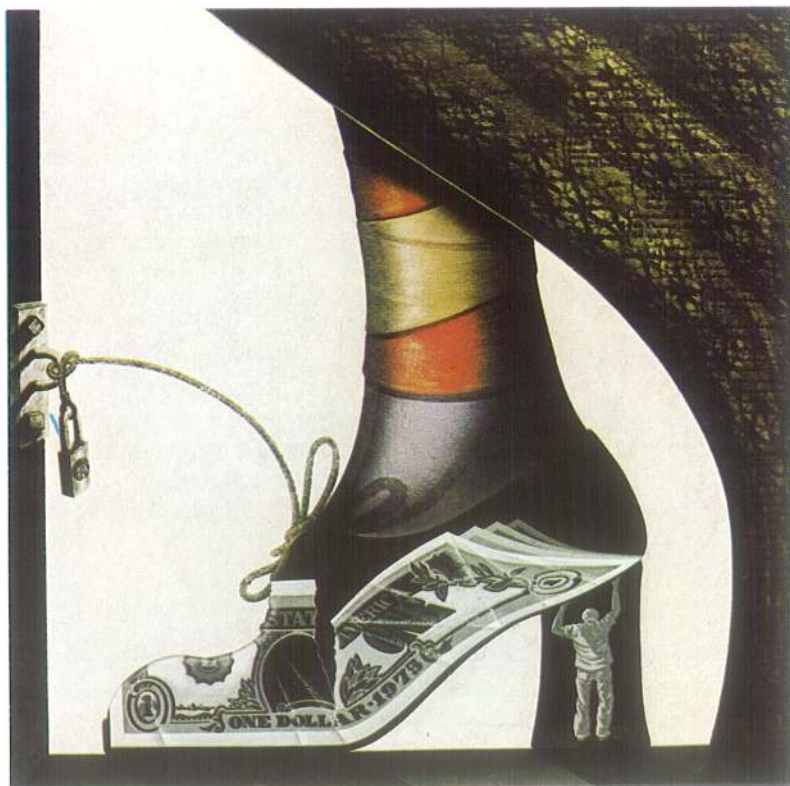
SOU I SOLDAT, 1974-75 (PINTURA, 150x150)

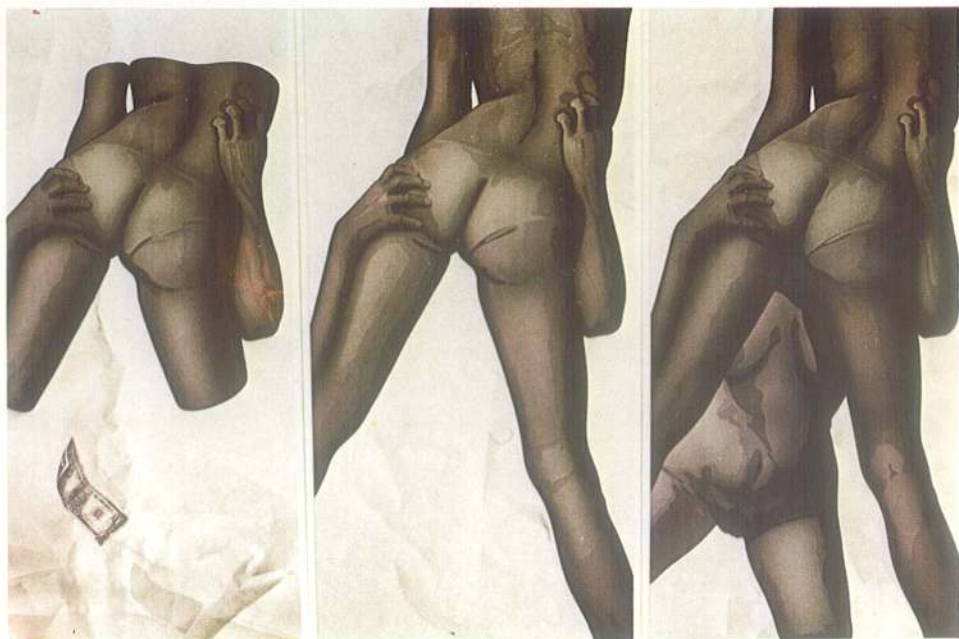

UN DOLAR AL PAIS BASC, 1975 (PINTURA, 50x50)

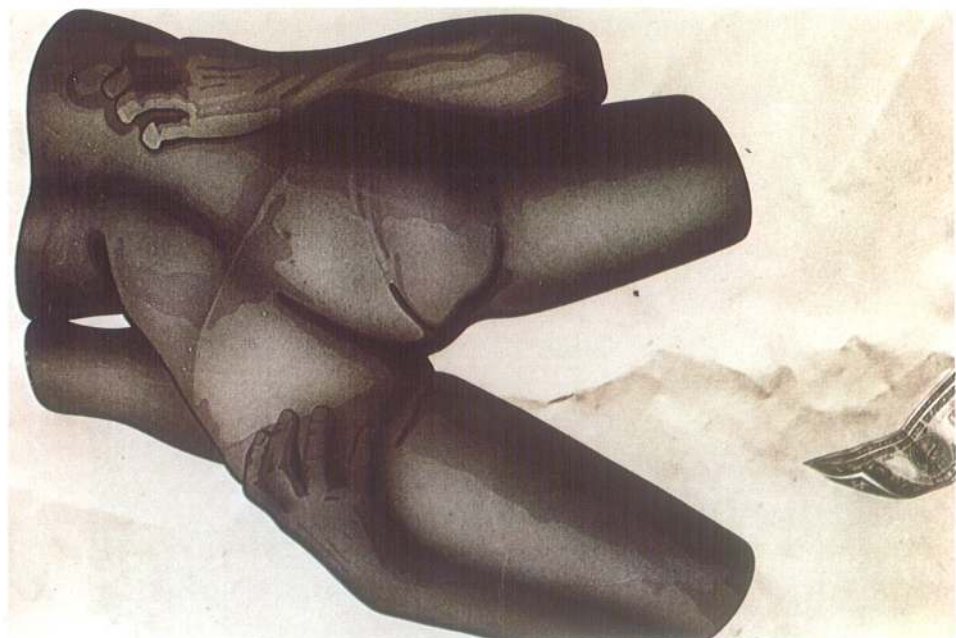

LA SABATA ESPANYOLA, 1975 (PINTURA, 70x70)

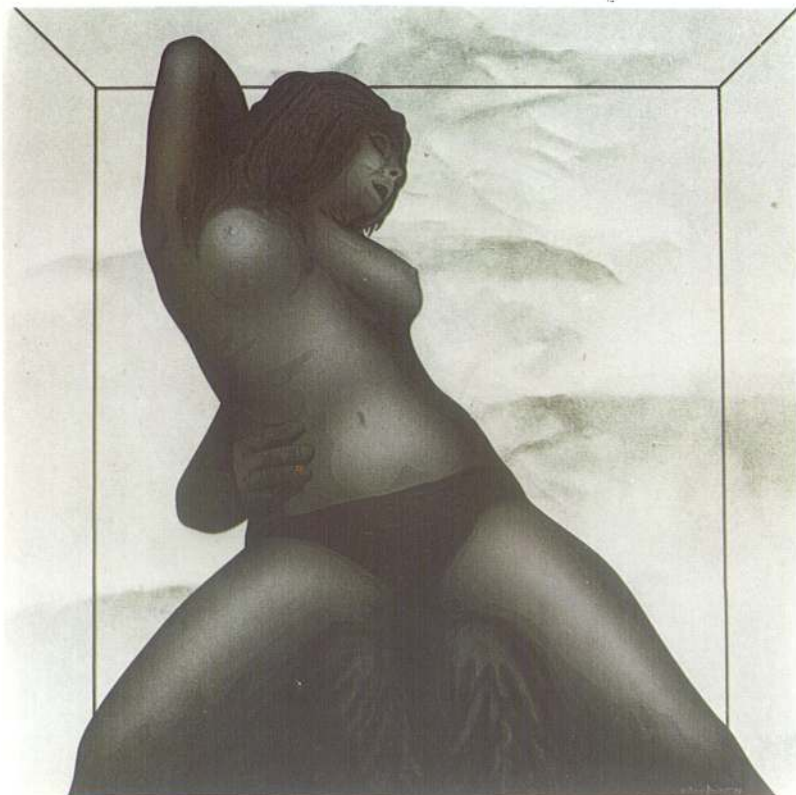

NUES DE DOLOR, 1974 (PINTURA, 100x150, TRIPTIC)

NUES DE DOLOR, 1974 (FRAGMENT, 100x50)

EXPRESSIÓ D'AMOR. 1974 (PINTURA, 60x60)

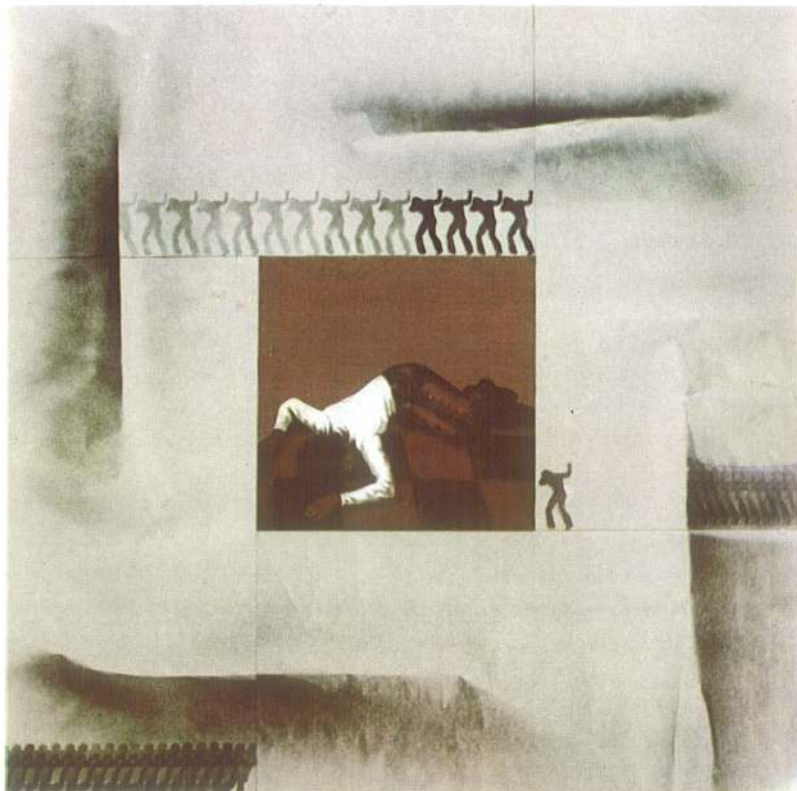

INTIMITAT. 1974 (PINTURA, 60x60)

EL SOMNI, 1972-74 (PINTURA-OBJECTE, 100x100x40)

DESESPERANÇA, 1973 (PINTURA, 150x150)

HOME LLIGAT, 1974 (PINTURA, 100x100)

LA DONA DEL MIRALL, 1974 (PINTURA, 100x100)

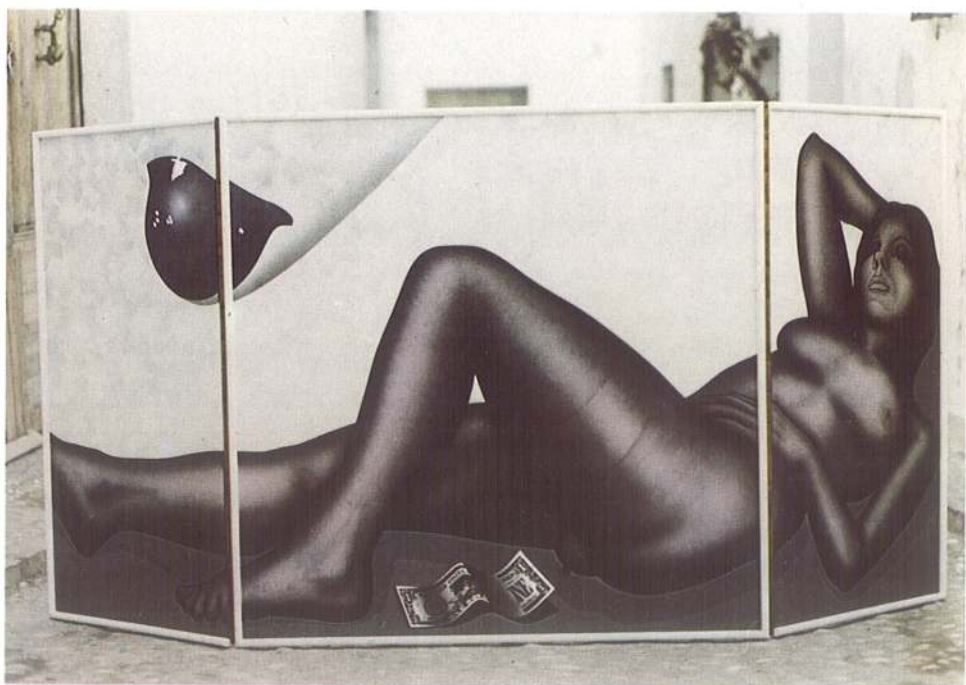
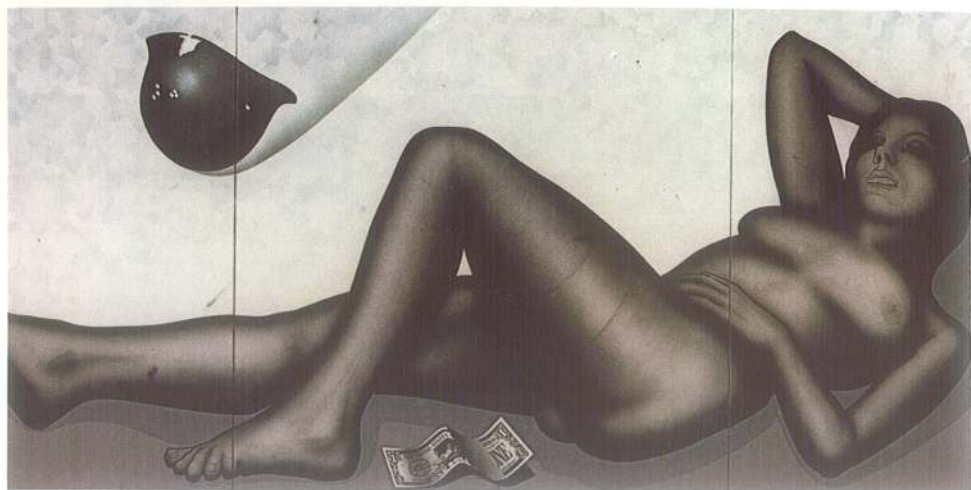

L'ESCAPADA, 1975 (CERÀMICA, 33 Ø)

UNA NOIA I UN SOLDAT, 1974 (PINTURA, 100x100)

THE MAJA-TODAY, 1975 (PINTURA, 100x200, TRIPTICO)

L'OU CC A EXAMEN, 1973-74 (PINTURA, 100x100)

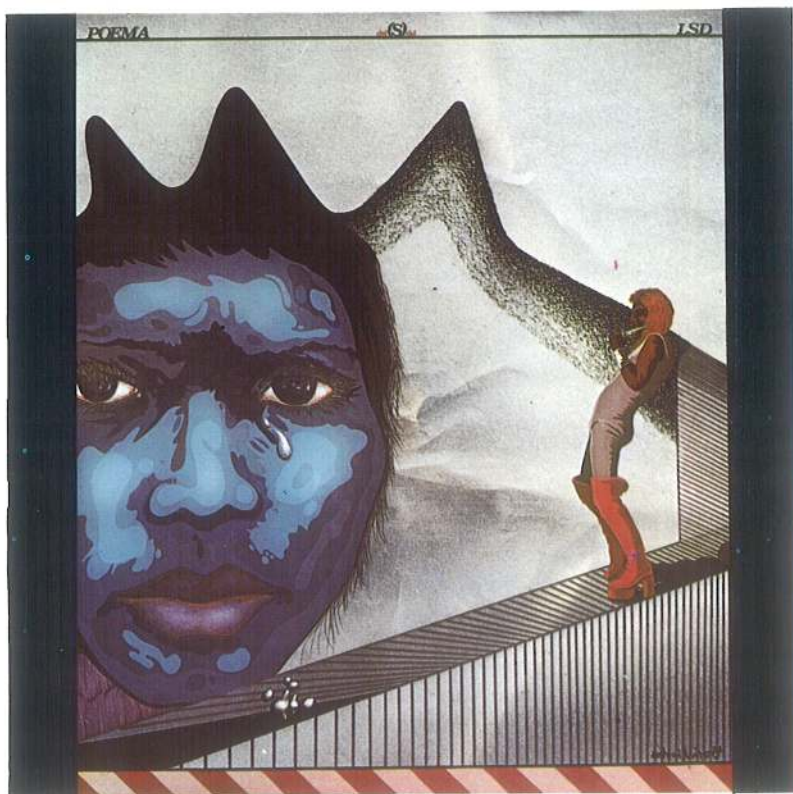
EL MATRIMONI «PAISATGE» SOTA UN CEL PRECIÓS AMB OCÁS BLAU. 1973-75 (PINTURA, 150x150)

ELS QUE QUEDEN, 1974 (PINTURA, 100x100)

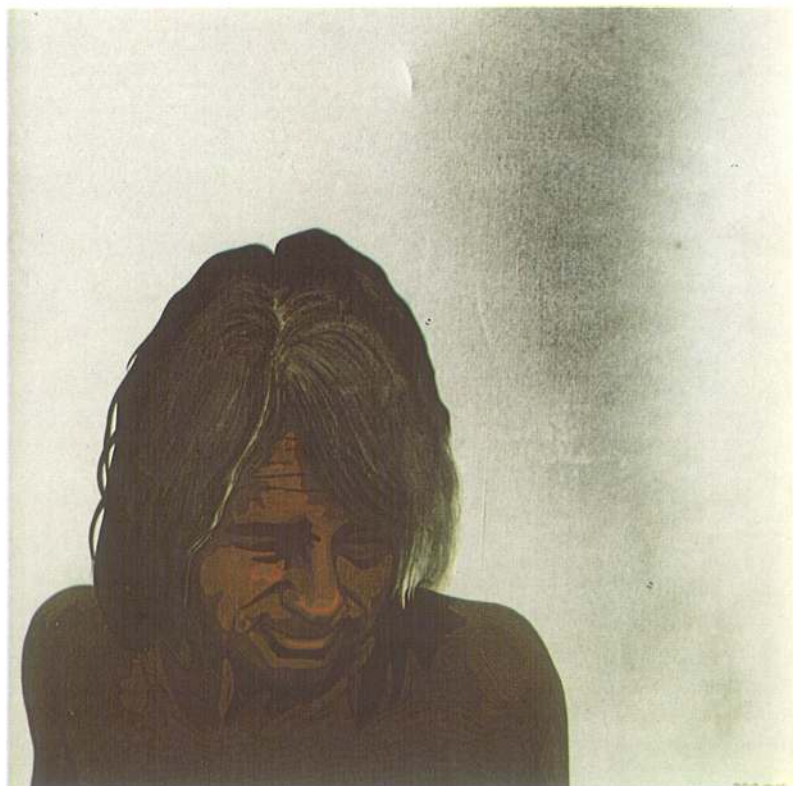

POEMA LSD, 1974 (PINTURA, 65x54)

ULL OBSERVANT, 1973 (PINTURA, 100x100)

AMIC OVIDI, 1973 (PINTURA, 91x116)

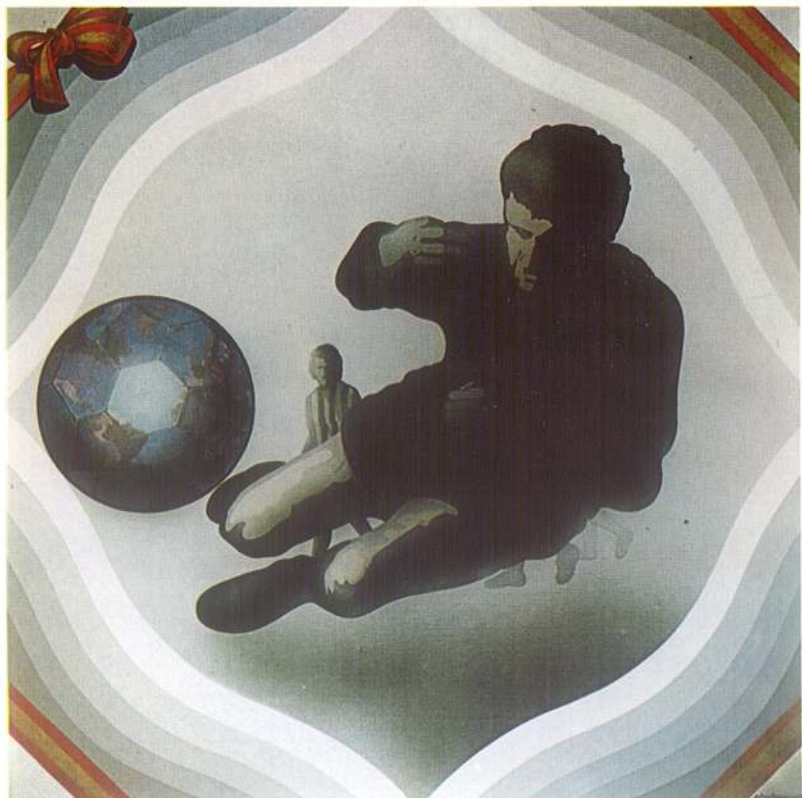

GUERRER ÀRAB, 1973 (PINTURA, 100x100)

ESCLAU I ESCLAUITZADOR, 1973-74 (PINTURA, 150x150)

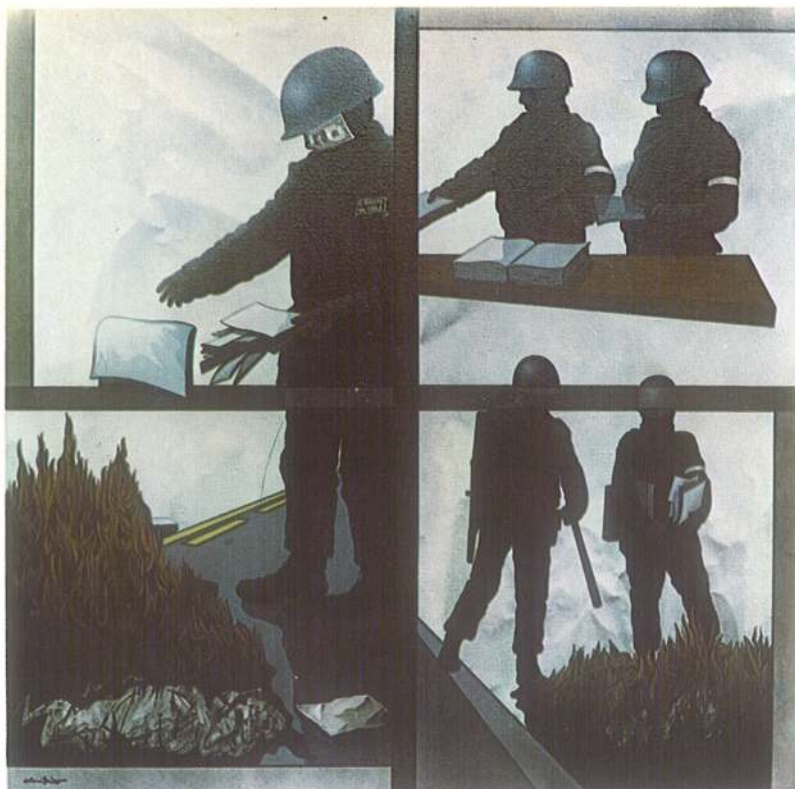
LA GRAN PARADA, 1974 (PINTURA, 70x70)

EL DÓLAR, 1974 (PINTURA, 100x100)

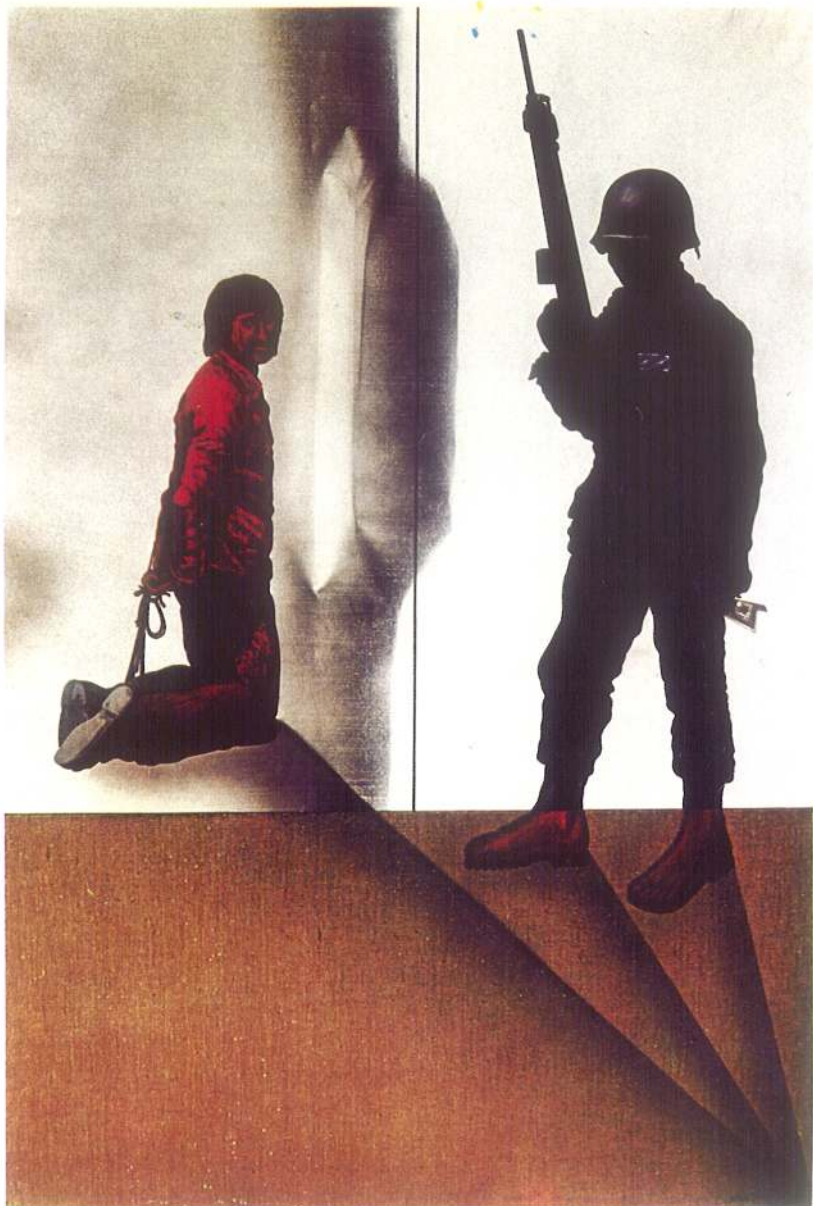

ELS INCENDIARIS, 1974 (PINTURA, 70x70)

RECORD VIU, 1973-74 (PINTURA, 150x150)

LA GRAN MASSACRE SUBVENCIONADA, 1974 (PINTURA, 150x100)

LA LLISTA DELS CECS, 1974 (PINTURA, 100x81)

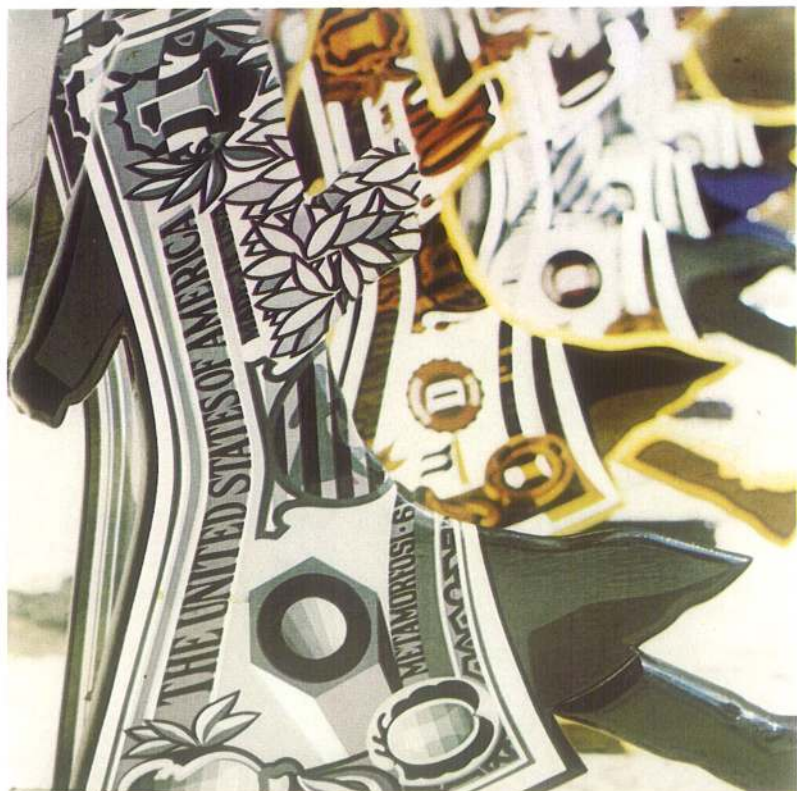

METAMORFOSI-1-1975 (XILE) (PINTURA-OBJETTE, 2-100x70)

METAMORFOSI-2-3-4-5-6, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, CONJUNTI)

METAMORFOSI-2, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-2, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-3, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-3, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-4, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE. 2-140x100)

METAMORFOSI-4, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-5, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-5, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-6, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

METAMORFOSI-6, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-140x100)

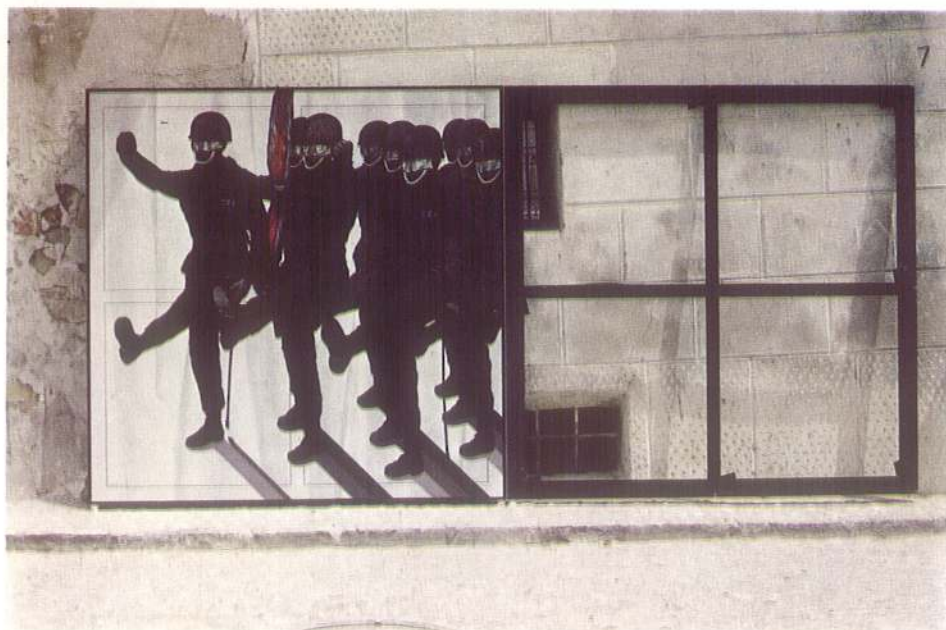
MADE IN USA, 1975-76 (XILE) (PINTURA-OBJECHE, 150x150, POSICIO-1)

MADE IN USA, 1975-76 (XILE) (PINTURA-OBJECHE, 150x150x150, POSICIO-2)

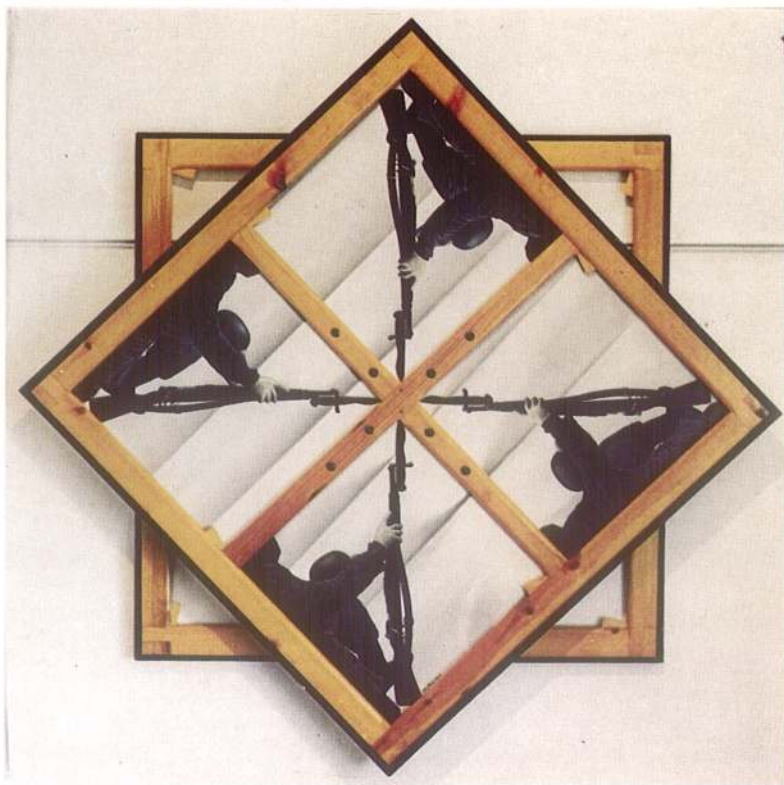

MADE IN USA, 1975-76 (XILE) (PINTURA-OBJECTE, 150x300, POSICIO-3)

MADE IN USA, 1975-76 (XILE) (PINTURA-OBJECTE, 150x300)

SOBRE LA PROCCESO, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-100x100, POSICIO-1)

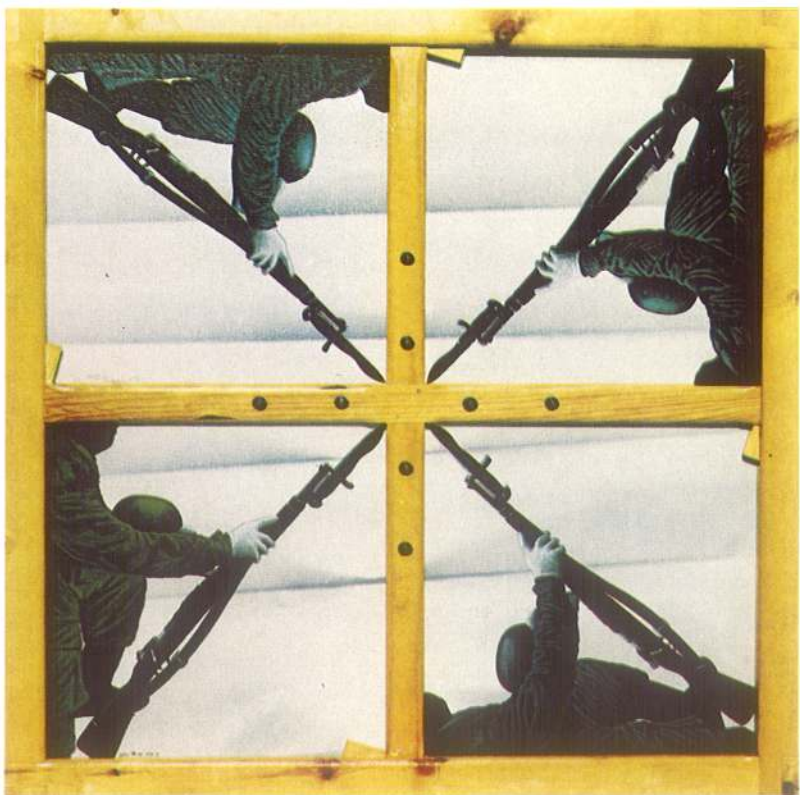

SOBRE LA PROCCESO, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, MOVIMENT)

SOBRE LA PROCCESO, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, MOVIMENT)

SOBRE LA PROCCESO, 1975-76 (PINTURA-OBJECTE, 2-100x100, POSICIO-2)

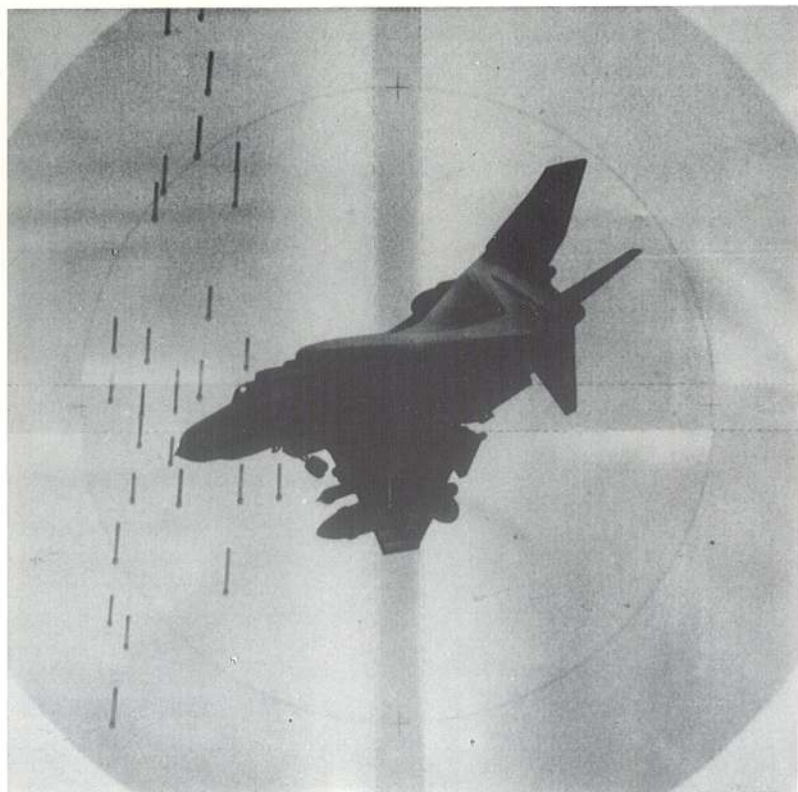
PRESONER, 1974 (PINTURA, 60x60)

HOME PROP LA FORCA, 1974 (PINTURA, 60x60)

AERINAU I FLAMIFERS, 1974 (PINTURA, 60x60)

HOME TOMBAT, 1974 (PINTURA, 60x60)

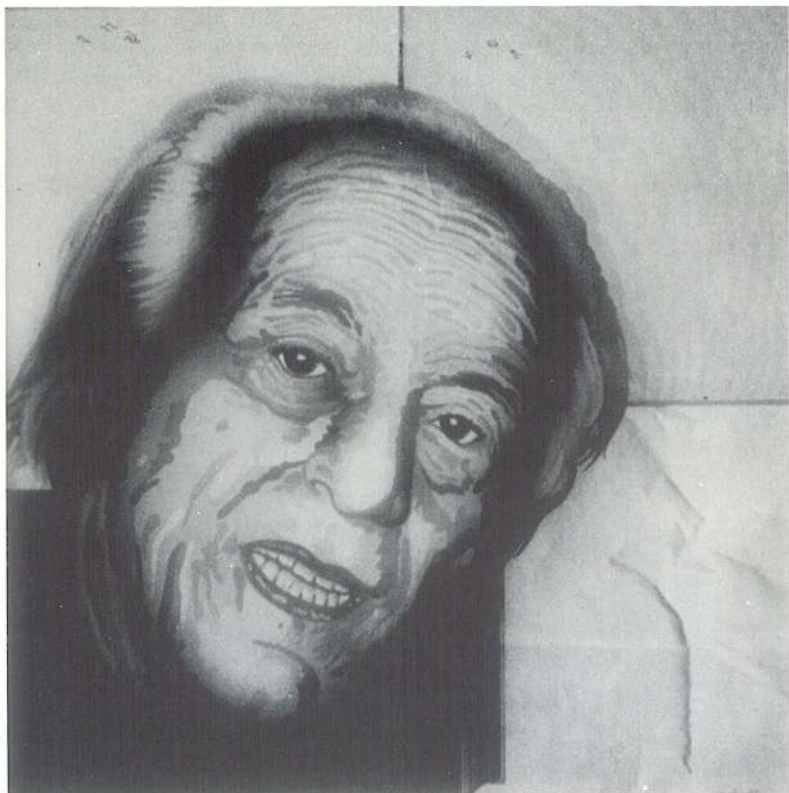

LA MODEL DEL ROLLS, 1974 (PINTURA, 60x60)

XIQUETS BARALLANT-SE, 1974 (PINTURA, 100x100)

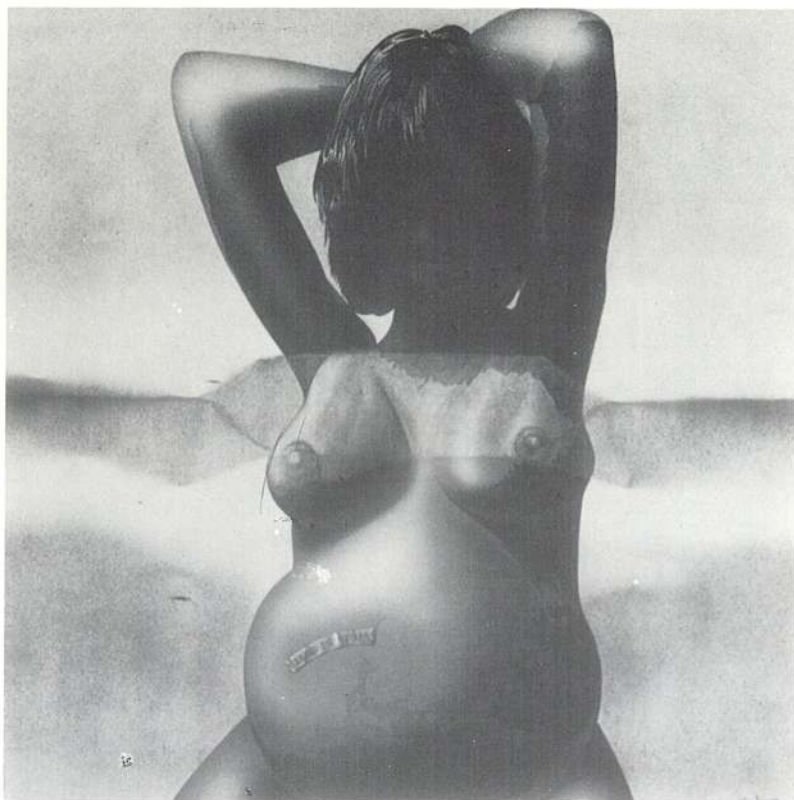

A RAFAEL ALBERTI, 1974 (PINTURA, 60x60)

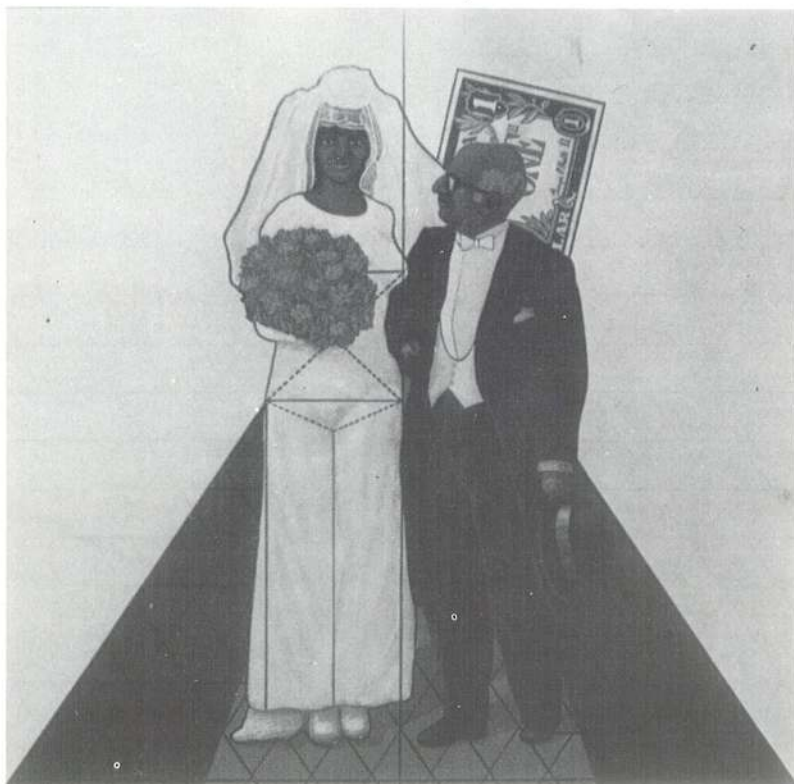

INSTRUCCIÓ, 1975 (PINTURA, 60x60)

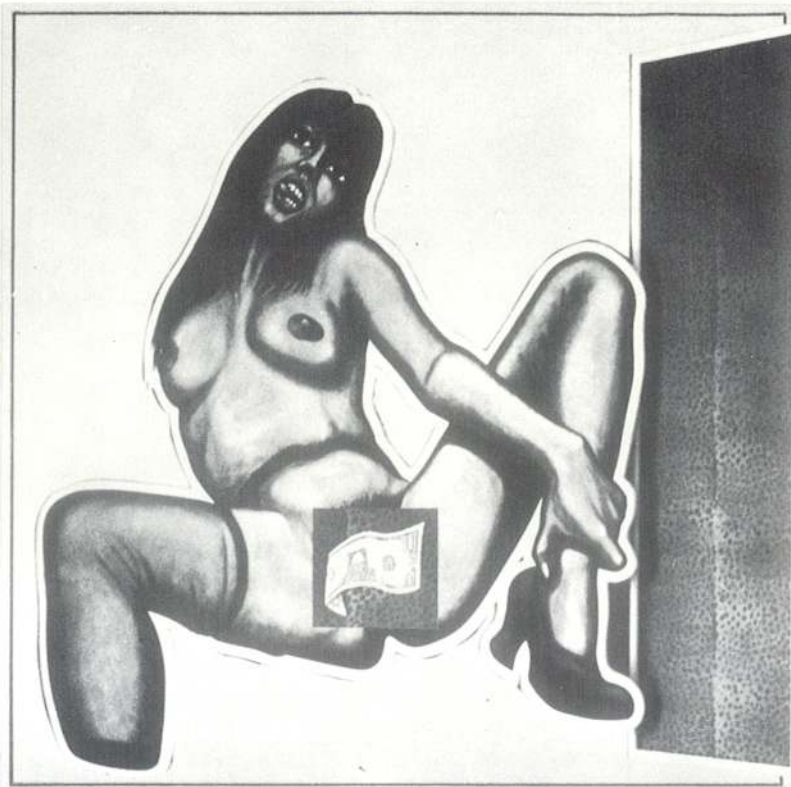
MADE IN SPAIN, 1973 (PINTURA, 100x100)

LES NUPCIAS, 1975 (PINTURA, 60x60)

PROVOCACIÓN. 1975 (PINTURA-OBJECTE. 2-100x100)

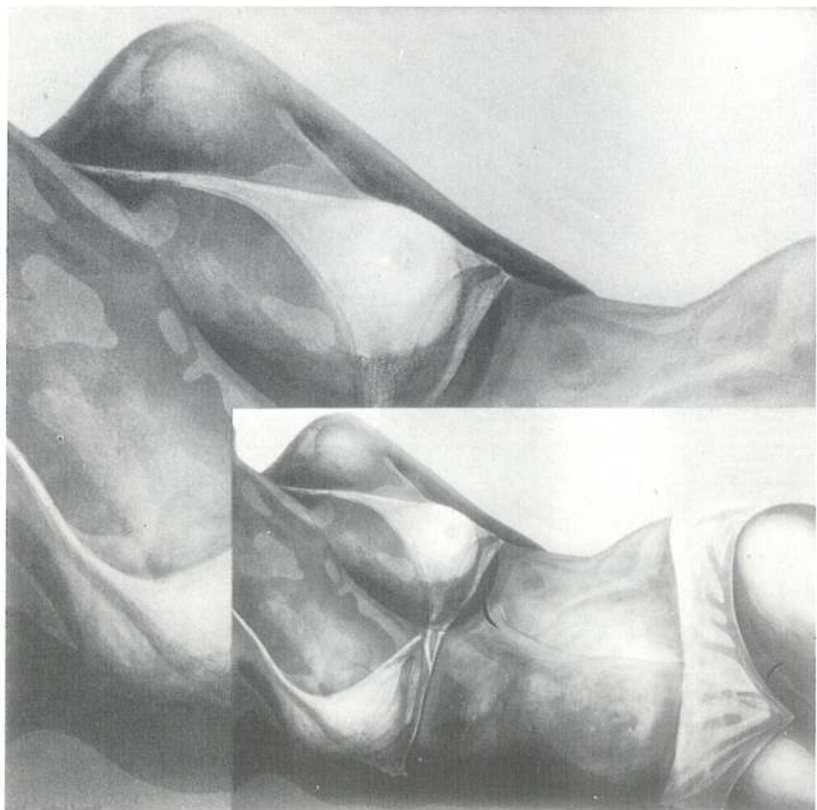

LA MODEL. 1976-77 (PINTURA-OBJECTE. 2-200x100)

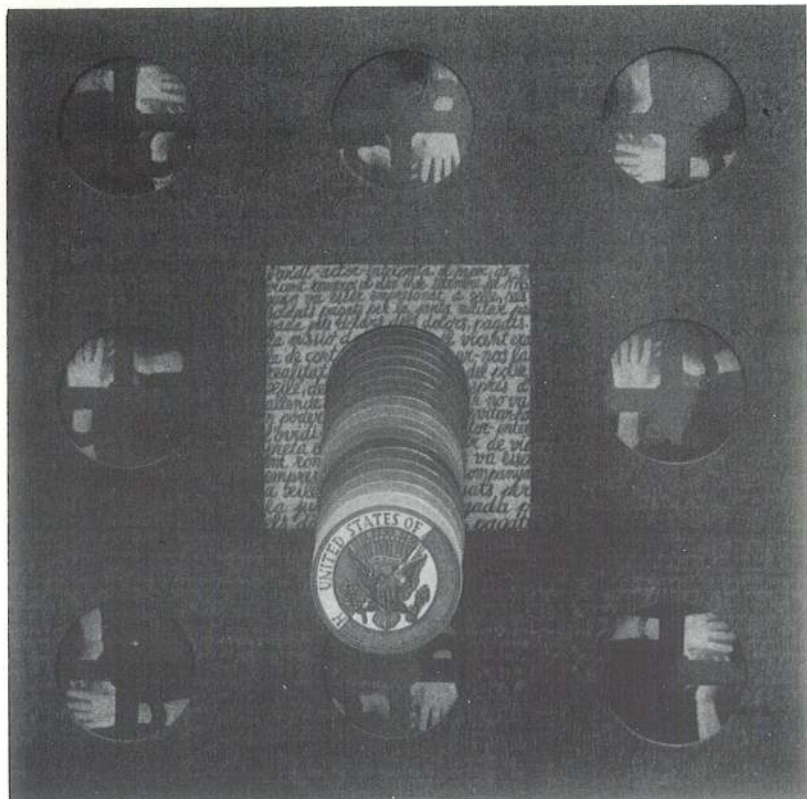

LA FUGIDA, 1973 (PINTURA, 100x100)

NOIA TOMBADA, 1973 (PINTURA, 75x105)

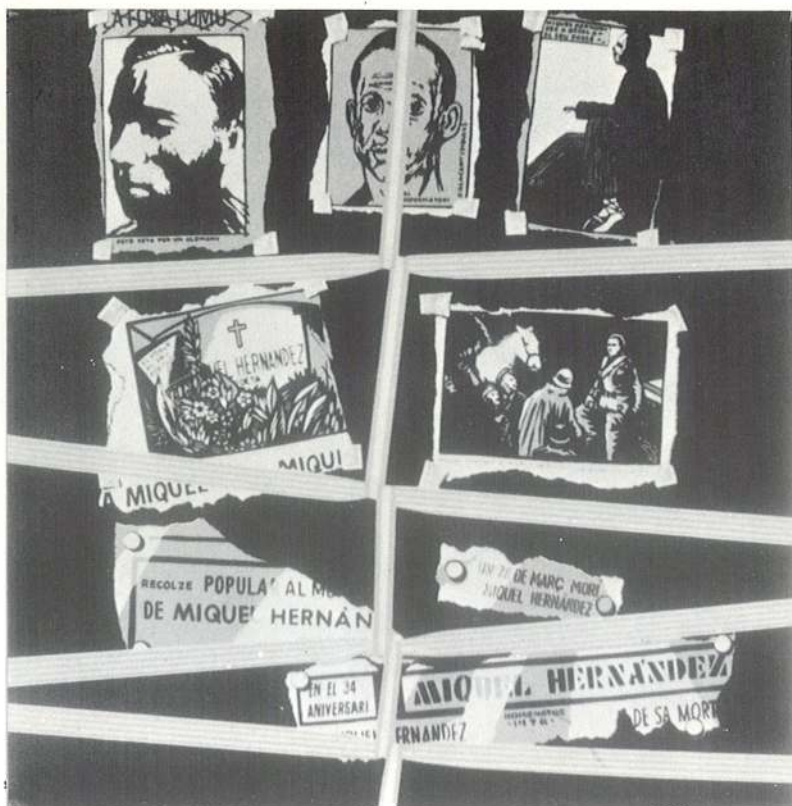

OVIDI FA DE VICENT A XILE, 1977 (PINTURA-OBJECTE, 118x118x25)

L'HOMME I LA CIUTAT, 1974 (PINTURA, 100x100)

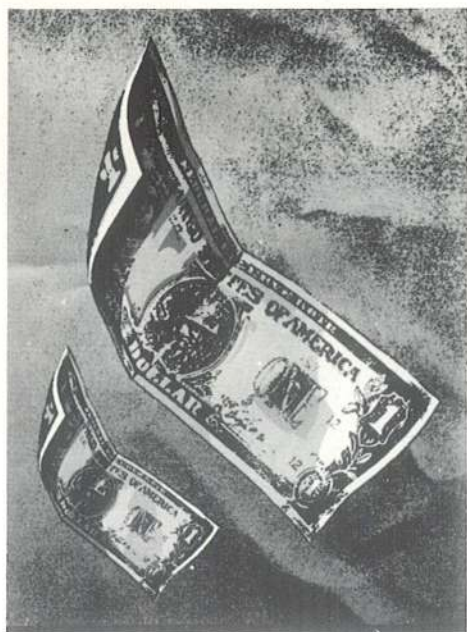
A MIQUEL HERNÁNDEZ, 1976 (PINTURA, 65x50, FRAGMENT)

M'AGRADA EL ROIG, 1976 (PINTURA, 65x50, FRAGMENT)

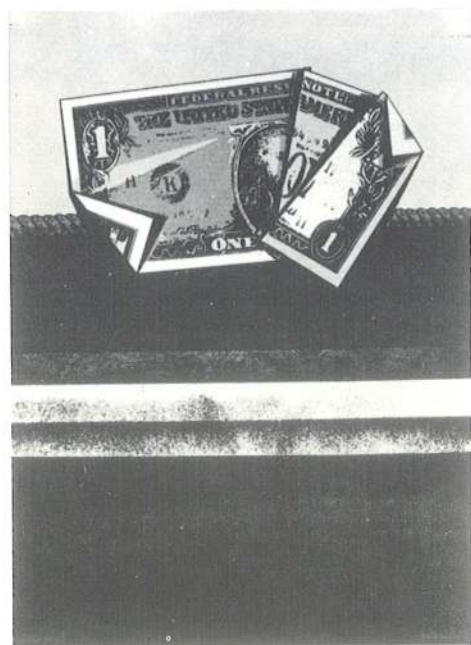
DOLAR DOLOR

DOLAR FORCAT

SERIGRAFIES DE LA CARPETA "ANTONI MIRO - ONE DOLLAR" (66x48, 1975) EDITA JUANA MORDÓ

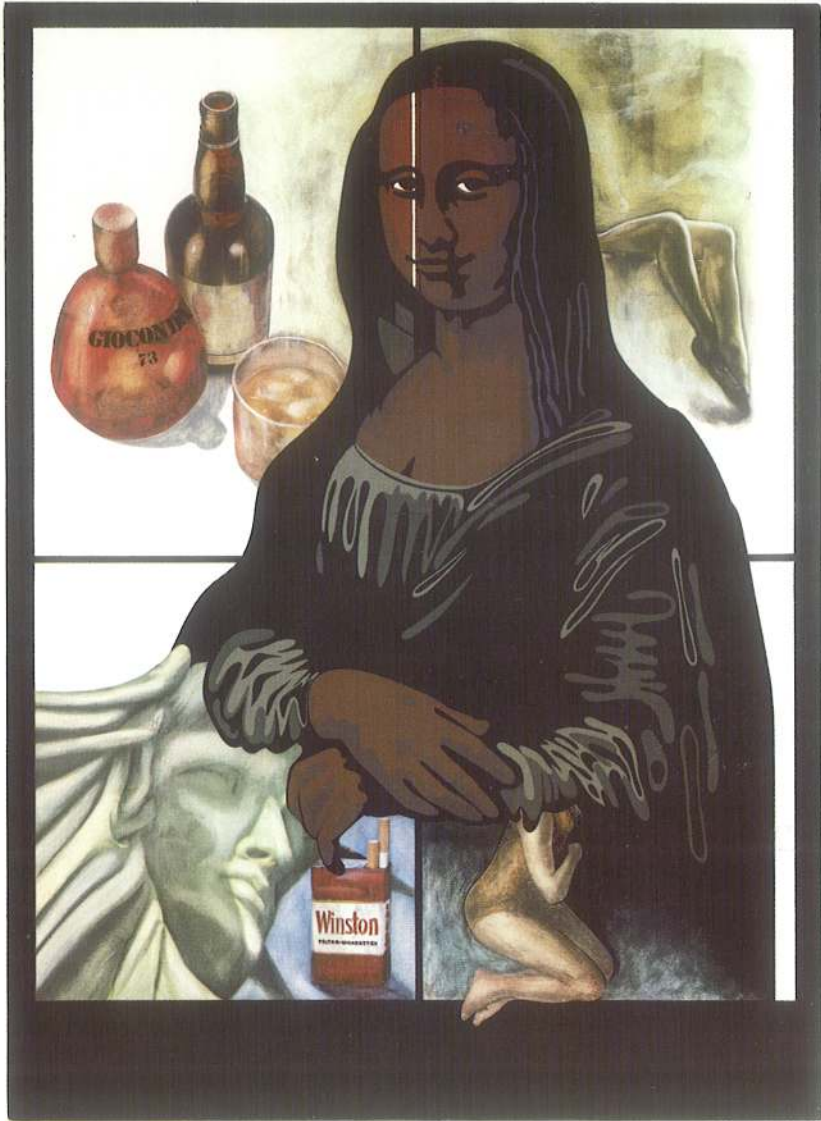
DOLAR PLEGAT

DOLAR SOLDAT

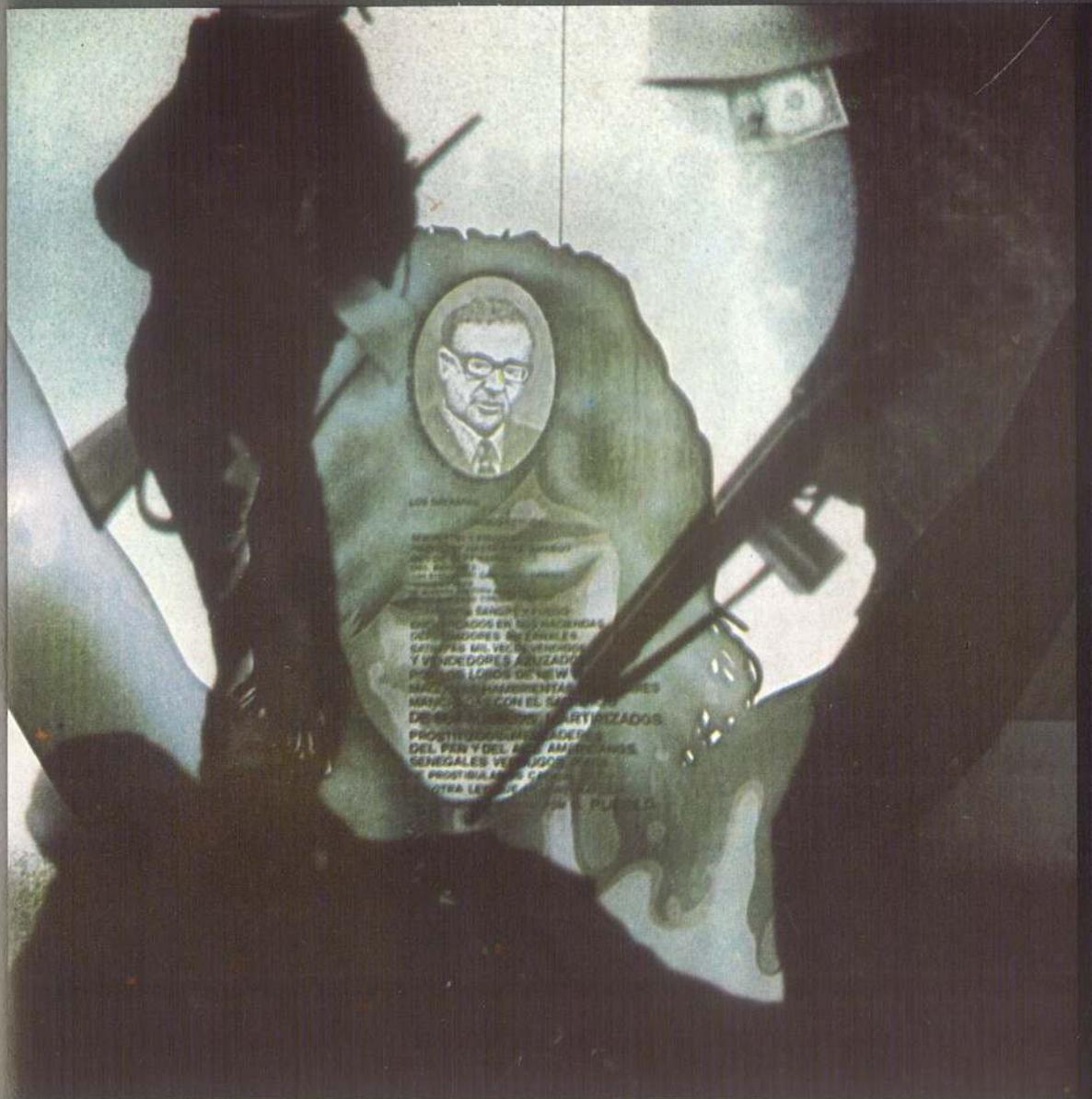
LA GIOCONDA, 1973 (METALLGRÁFICA, -/100, 66x48)

COSSOS, 1973-76 (METALGRAFICA, -75,80x80)

CONTRA EL FUTUR, 1973-76 (XILE) (METALGRAFICA, -/50,40x40)

CONTRA LA CULTURA, 1973-76 (XILE) (METALGRAFICA, -/50,40x40)

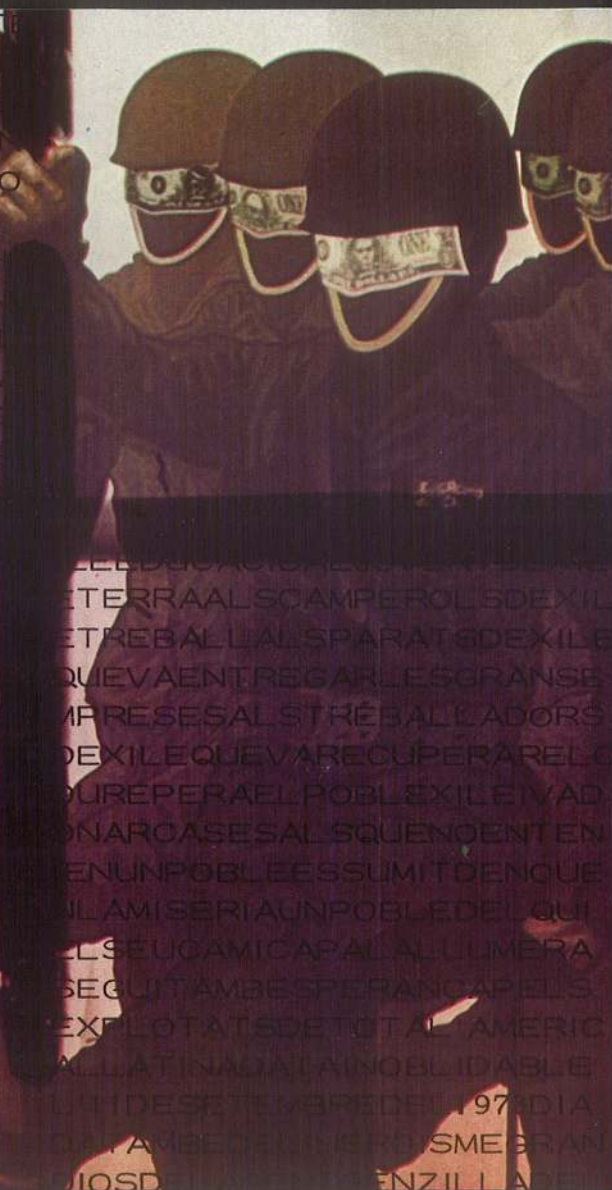

CONTRA L'HOME, 1973-76 (XILE) (METALGRAFICA, -750,40x40)

DATAINOBLIDABLEL'11DESETE
MBREDE1973UNPOBLEESVIOL
NTAMENTESFONDRATENLASE
VIDUMBREUNPOBLEQUEDURAN
UNMOMENTHISTORICHAVIAACO
NSEGUITL'ALEALLIBERADOR
D'UNAVIDADIGNADEL'ESSERH
MAESENDERROCATUNGOVERN
UEENTRESANYSHAVIAACONS
GUITELQUEEL SSEUSAVANTP
SSATSNOVANPODERENGCNTG
NIQUANTAAANYSUNGOVERNQUE
ADGNADL'ETALSXIQUE TDEP

ELLEDGACIOMENYENYENYEN
TERRAALSCAMPEROLSDEXIL
ETREBALL'ALSPARATSDEXILE
QUEVAENTREGARLESGRANSE
MPRESESALSTRÉBALLADORS
DEXILEQUEVARECUPERARELC
DUREPERAELPOBLEXILEVAD
ONARCASESALSQUENOENTEN
ENUNPOBLEESSUMITDENQUE
NILAMISERIAUNPOBLEDELOI
ELSEUGCAMICAPALALUUMERA
SEQUITAMBESPERANCAPELS
EXELOTATSDETOTALAMERIC
ALLATINAADAINOBLIDABLE
L'11DESETEMBREDE1973DIA
D'ANTAMBEL'11DESETEMBRE
D'ANTAMBEL'11DESETEMBRE

OMBRA, 1974-76 (METALGRAFICA, -75,40x40)

DONA, 1973-76 (METALGRAFICA, -175,40x40)

TOTEXPLOTAPELCAPOPERLA
LIMENTENMOLLES/JAVOLEME
SFENT/LANOSTRAESFORÇAC
NT/DIUEN:SINOETDONENPREM
LASUORDELQUEFEMNOL'EIXU
IENSLAPREN/ESQUESTIODE
EMDETREBALLAR/PELSOUQU
AR/LLAVORSJAPODREMJUTJA
REXPLO
NTSDEL
NOHIAU
O/QUEAPR
O/IALLOQU

A/OVIDIMONTLLOR/JANOENS
SENCER/VOSTRARAOESVADE
ENT/LESMOLLESVOLENALVE
ESDELLADRESDIRAMEN/QUA
LQUEREBEN/MULLANTD'ORA
ER CLAR/FINSQUAN
ENSFANGUAN
/ELQUEVOLD
TAR/CONSCI
EXPLOTACIO
RAMESSOLUC
OFITARL'OCA
EESDIUAMP

SIO/FERVALER
RQUE/JANOENSAL
S/JAVOLEMELPA
RARAOESVADES
RAESFORÇACRE
LLESVOLENALV
LOTAPELCAPO
VIDIMONTLLOR
IMENTENMOLL
EMPASENCER
SVADESFEN
SFORÇACR
LESVOLEN

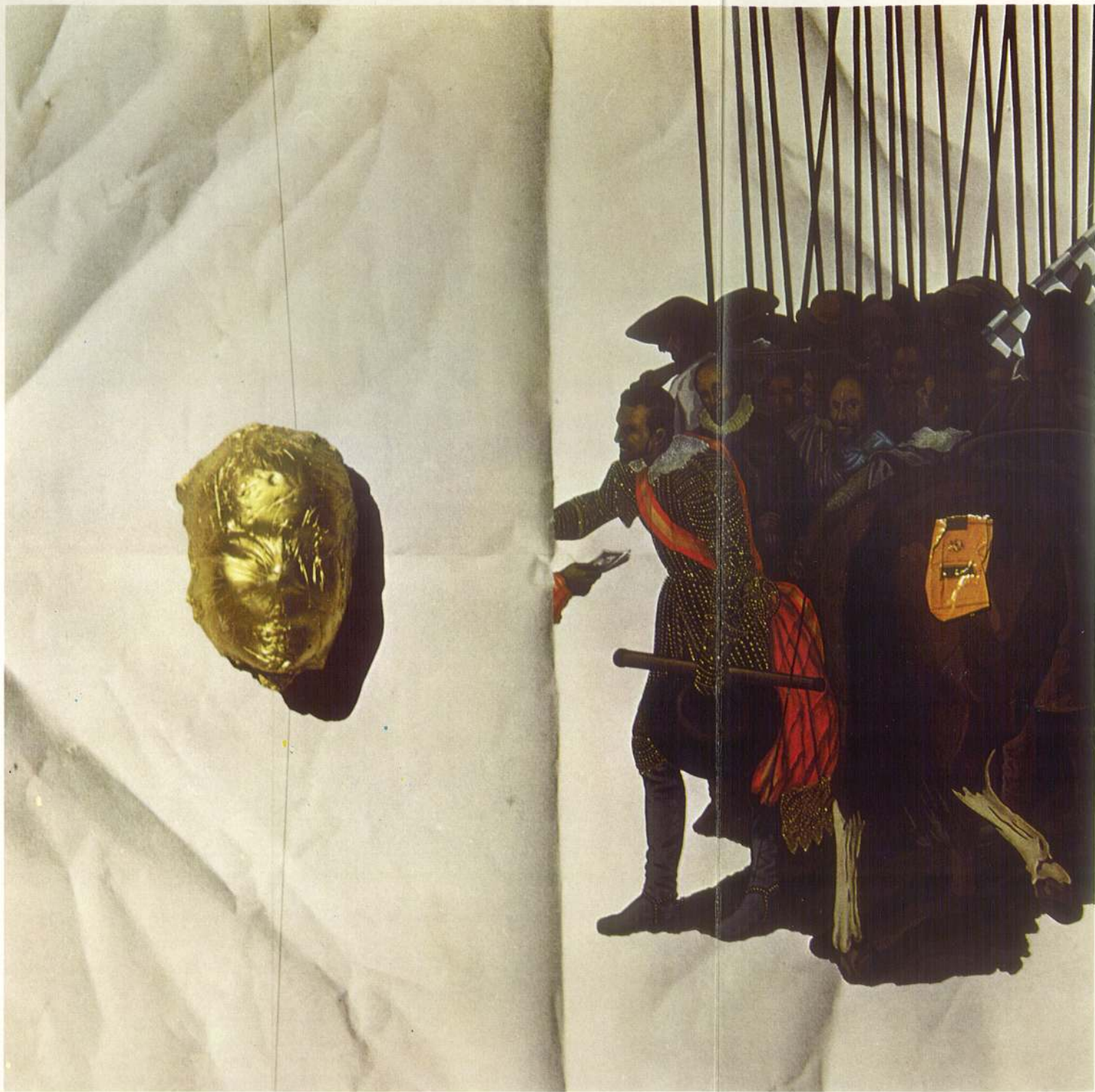

NOSTRARAO/
IMENTENMOL
SENCER/VO
FENT/LANO
IXENT/LESM
ENT//TOTEX
PERLAPOTA
/JANOENS
ES/JAVOLI
/VOSTRAR
IT/LANOSTR
EIXENT/LESM
ALVENT/DIUEN

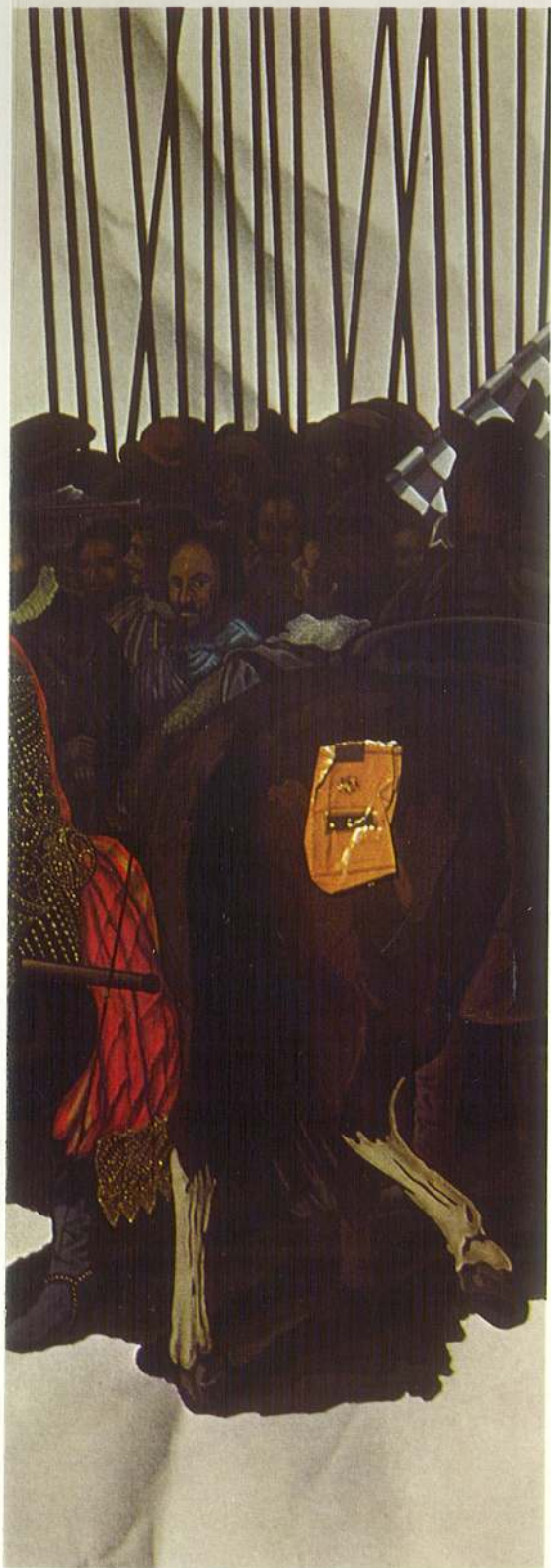
REIXA, 1976 (OVIDI MONTLLOR) (METALGRAFICA, -75,40x40)

NOSALTRES I LES LLANCES, 1975-76 (METALGRAFICA, -/75,80x80)

LES LLANCES, 1975 (PINTURA, 100x100)

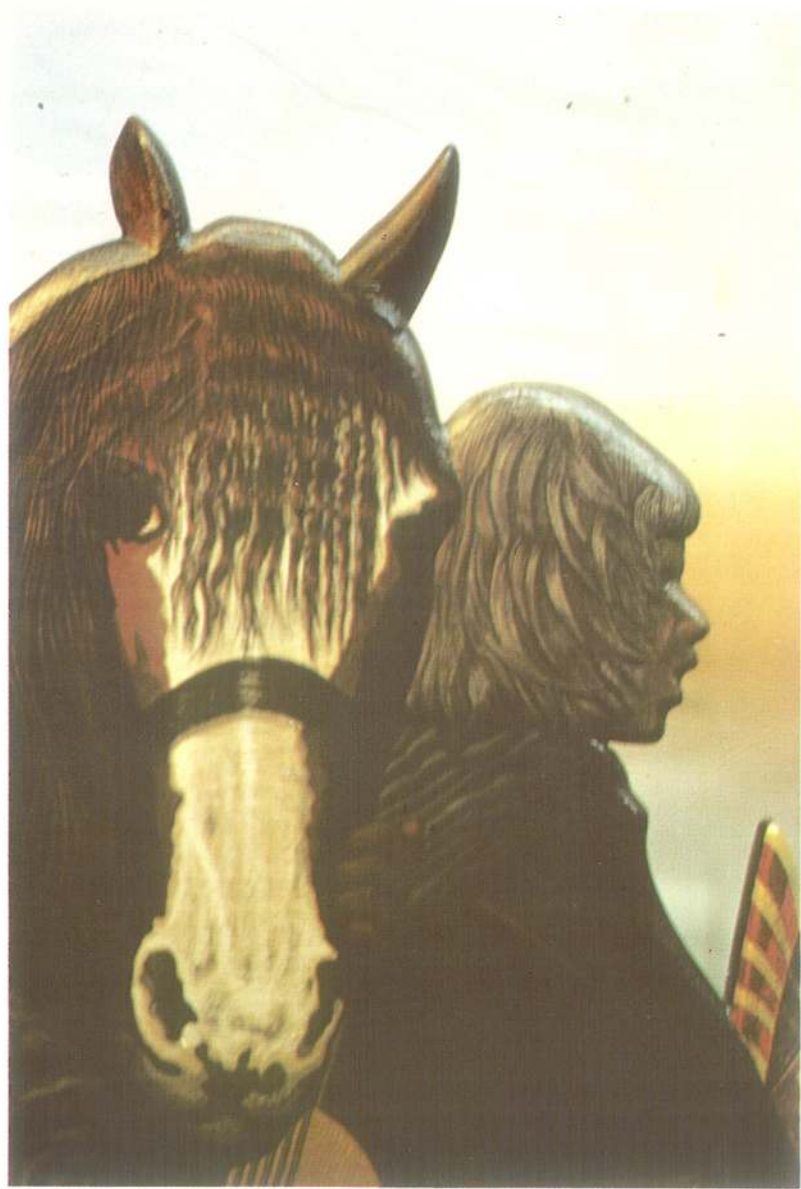
LLANCES IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250x850)

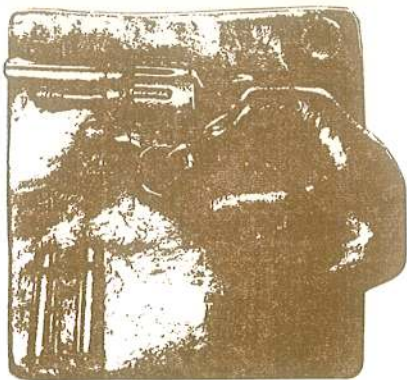

UN POBLE SOTA LES LLANCES, 1977-7 (FRAGMENT, PINTURA-OBJECTE, 100x100)

DOLOR mal, sofriment, molestia, suplioi, turment, patiment, martiri, calvari

Escultura
Objectes

D'ALMANSA. 1979 (ESCALPURA PINTURA-GRÁFICA, ALT 400)

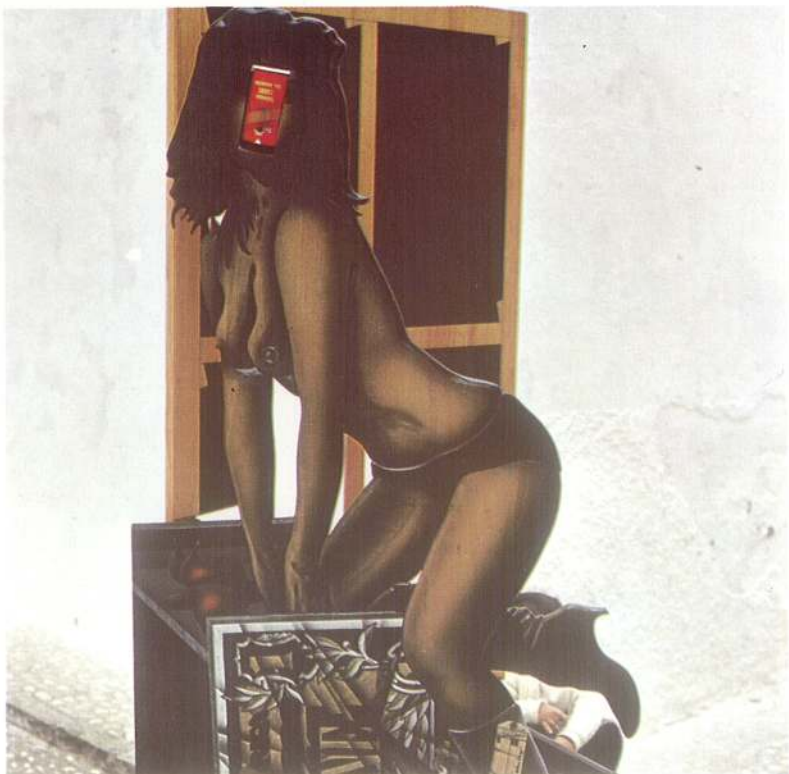

DONA DEMANANT LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ, 1978 (POLIESTER, 170x80x45)

PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ, 1978 (POLIESTER-ALUMINI, 180x150x100)

LA MODEL, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE-BAIX RELLEU, 2-200x100)

CAMPEROL, FORCA, ARBRE I CADIRA, 1977 (ESCLTURA-POLIESTER, 200x70x42)

DONA IBÉRICA, 1975-76 (POLIESTER, 190x125x40)

FELIP V, 1977 (ESCLUTURA-MUNTATGE-POLIESTER, 100x80x50)

FELIP V., 1977 (ESCALURA-POLIESTER-MUNTATGE, 100x80x50)

FELIP V., 1977 (ESCALURA-POLIESTER-MUNTATGE, 100x80x50)

PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ, 1978 (POLIESTER-ALUMINI, 180x150x100)

DONA DEMANANT LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ, 1978 (POLIESTER, 170x80x45)

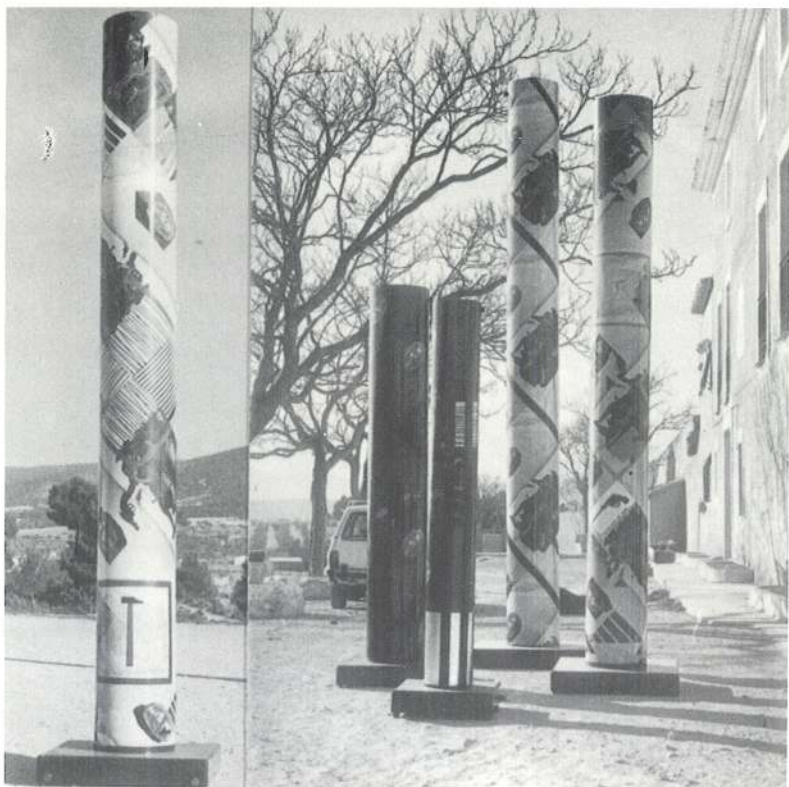

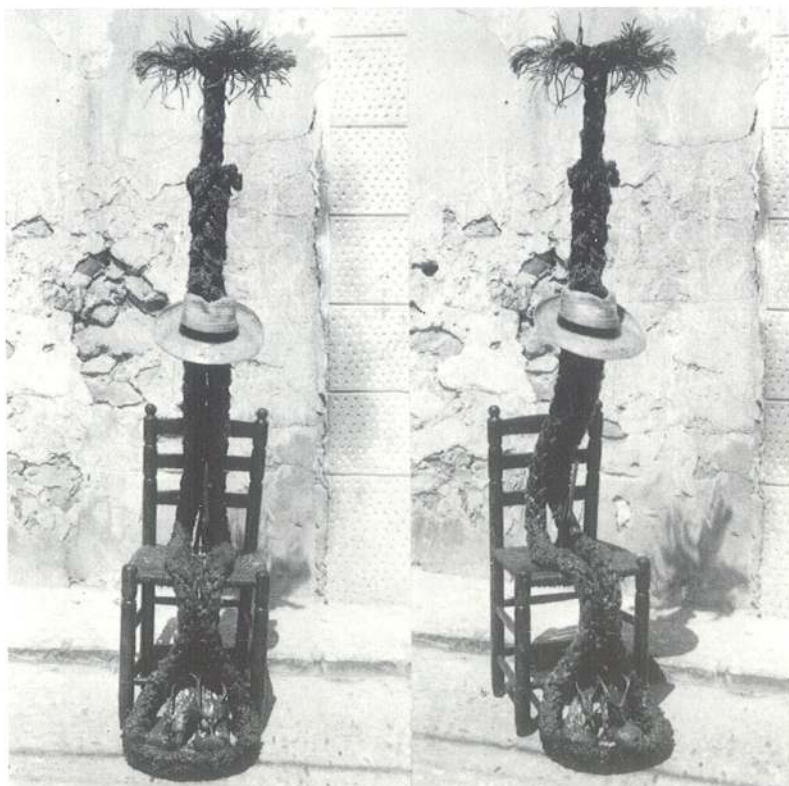

BUNQUERBARRAQUETA, 1978 (POLIESTER, 80x80x65)

D'ALMANSA, 1979 (ESCLUTURA, PINTURA, GRÀFICA, ALT 400)

CAMPEROL, FORÇA, ARBRE I CADIRA, 1977 (ESCLUTURA-POLIESTER, 200x70x42)

EL GRAN ES FOT AL PETIT, 1976 (ESCUPTURA BRONZE)

EL GRAN ES FOT AL PETIT, 1976

L'HOME MOBIL, 1976 (ESCOLTURA BRONZE M/25-25x13x8)

L'HOME MOBIL, 1976 (ESCOLTURA BRONZE M/25-25x13x8)

EL PUNY. 1978 (ESCULTURA BRONZE. 22x10x10)

AUTORRETRAT DE LA MÀ. 1978 (ESCULTURA BRONZE. 37x18x10)

MA D'HOMME FOTUT, 1976 (ESCULTURA BRONZE, 26x13x10)

ALTRA MÀ, 1976 (ESCULTURA BRONZE, 30x16x10)

PEU FERIT, 1975 (ESCALATURA BRONZE, 27x18x12)

PEU FERIT, 1975 (ESCALATURA BRONZE, 27x18x12)

L'HOMME DEL CAPELL, 1974. L'HOMME DEL CASC, 1974 (ESC. BRONZE)

L'HOMME DEL CAPELL DE COPA, 1974 (ESCLUTURA BRONZE, 39x22x15)

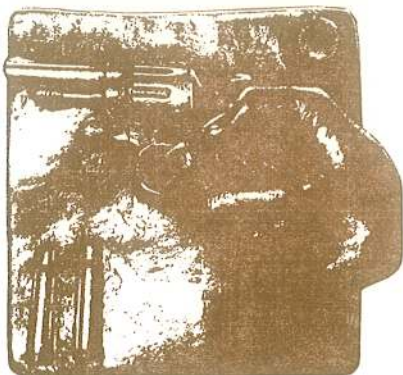

EL MATRIMONI, 1973 (ESCALURA BRONZE, 60x30x30)

DOLORIT adolorat, colpit, agreujat, afligit, entristit, consternat, dolorós

**Dades
biografiques**

DADES BIOGRAFIQUES

ANTONI MIRÓ nat a Alcoi el 1944, viu i treballa al Mas Sopalmo. La constant de la seua obra plàstica, situada dins de l'anomenat «Realisma Social», és un crit de denúncia, un clam per la llibertat, una continuada lluita pel retrobament popular de les arrels del seu poble, de llur identitat col·lectiva. Aviat esdevé capdavanter en la tasca de divulgació de l'art i la cultura mitjançant nombrosa obra seriada. Organitza i recolla tota mena de manifestacions culturals de caire avantguardista i popular. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El 1965 funda el Grup Alcoiart, amb Masià i Mataix i el 1972 el «Gruppo Denunzia», amb Rinaldi, Pacheco, Comencini i de Santi a Brescia. El 1964 realitza la primera de les seues sèries «Les Nues». El 1966 «La fam». El 1967 «Els bojós». El 1968-69 «Vietnam» i «Mort». El 1970-71, «Realitats» i «L'home». El 1972 «Amèrica negra» i el 1973 «L'home avui», seguidament «El dòlar» que comporta altres sub-sèries com «Les llances», «La senyera» i «Llibertat d'expressió». Des del 1980 «Pinteu pintura», que resta en ple procés d'elaboració. Les seues obres estan representades a nombroses col·leccions, galeries i museus de tot arreu. El 1969, membre de Verein Berliner Künstler de Berlín. El 1971, Diploma d'Honor de la Corner Academy de Londres, membre de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors de Panamà. El 1972, membre «Honoris Causa» de «Paternoster Corner Academy» de Londres i medalla d'or. El 1974, membre actiu de la Fundació Maeght de Saint-Paul (França). El 1978, Acadèmic d'Itàlia amb medalla d'or, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro». El 1979, invitat al «Convegno Nazionale degli Artisti», Salsomaggiore (Itàlia). El 1980, distinció de «l'Academie Culturelle de France», París. El 1981, Director Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Membre titular de la Jeune Peinture-Jeune Expression, París. El 1982, Premi de gravat de l'Universitat d'Urbino.

MOSTRES

- 1965 Sala CEA (Alcoiart-1) Gener, ALCOI.- Sala CEA, Juny, ALCOI.- Salons Els Angels, Juliol, DENIA.- Soterrani Medieval, Agost, POLOP.- Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST.- Montmartre, Set.- Octubre, PARIS.- Casa Murcia-Albacete, VALENCIA.
- 1966 Circol Industria, Maig, ALCOI.- Elia Galeria, Juny, DENIA.- Soterrani Medieval, Agost-Setembre, POLOP.
- 1967 Sala Premsa, Març-Abril, VALENCIA.- Casa Municipal de Cultura, Juliol, ALCOI.- Soterrani Medieval, Agost-Setembre, POLOP.- Sala FAIC, Octubre, GANDIA.- Caixa d'Estalvis SE., Novembre, MURCIA.- Sala IT, Novembre, TARRAGONA.- Sala CAP, Novembre, ALACANT.- Museu Municipal, Desembre, MATARO.- Galeria Agora, Desembre, BARCELONA.
- 1968 Galeria d'Art, 6 Presencies, Abril-Maig, ALCOI.- Soterrani Medieval, Estiu, POLOP.- Galeria Niu d'Art, Juliol, LA VILA JOIOSA.- Sala Rotonda «Art del poble per al poble», V Congrés LF, Agost, ALCOI.- Woodstock Gallery, Novembre-Desembre, LONDRES (Anglaterra).
- 1969 Galeria Polop, Juliol, POLOP.- Shepherd House, Agost, CHADDERTON (Anglaterra).- Galeria Elia, Setembre, DENIA.- Central Hotel, Setembre, DOVER (Anglaterra).- Mostra simultània: Unesco, Casa Cultura, Reconquesta, Desembre, ALCOI.
- 1970 Galeria CAP, Febrer, ALACANT.- Caixa d'Estalvis NSD, Març, ELX.- Galeria CAP, Abril, XIXONA.- Galeria Polop, Estiu, POLOP.- Galeria Darhim, Juliol, BENIDORM.- Hotel Azor, Agost, BENICASSIM.- Galeria Porcar, Setembre, CASTELLO.
- 1971 Sala CASE, Març, MURCIA.- Club Pueblo, Març-Abril, MADRID.- Sala CASE, Juliol, ALBUFERETA.- Sala CASE, Juliol, BENIDORM.- Galeria '3, Agost, ALTEA.- Discoteca Mussol, Desembre, ALCOI.
- 1972 Galeria Novart, Abril, MADRID.- Galleria della Francesca, Maig, FORLI (Itàlia).- America negra mostra i espectacle, Novart, Maig, MADRID.- Galleria Bogarelli, Maig-Juny (Alcoiart-55) CASTÍGLIONE (Itàlia).- BH Corner Gallery «Five Men Exhibition», LONDRES (Anglaterra).- Galeria Alcoiarts, Desembre, ALTEA.
- 1973 Galerie Multiples, Febrer, MARSELLA (França).- Galeria Aritza, Abril, BILBAO.- Sala Besaya, Maig, SANTANDER.- Art-Alacant, Nov.-Desembre, ALACANT.- Simultània Galeria Capitol i Sala UNESCO, Desembre, ALCOI.- Galeria Alcoiarts, Des. Gen. ALTEA.
- 1974 Sala Provincia, Març, LLEO.- Galleria Lo Spazio, Març-Abril, BRESCIA (Itàlia).- Palau Provincial, Novembre, MALAGA.
- 1975 Galeria Aritza, Maig-Juny, BILBAO.- Galeria Trazos-2, Juny-Juliol, SANTANDER.- Galeria Alcoiarts, Agost, ALTEA.- Grafikkabinett, Setembre, HAGEN (Alemanya).- Galeria Canem, Octubre, CASTELLO.
- 1976 Spanish-American Cultural, Febrer-Març, NEW BRITAIN (Connecticut USA).- Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca, Març, SUECA.- Altos (permanent), ALACANT.- Crida Galeria, Desembre-Gener, ALCOI.

- 1977 Sala Gaudi, Març-Abril, BARCELONA.- Ajuntament de Monòver, mostra retrospectiva, Setembre, MONOVER.- Galeria La Fona, Novembre-Desembre, OLIVA.- Galeria Alcoi arts, Desembre, ALTEA.
- 1978 Fabrik K 14, graphic-retrospektive, Gener-Febrer, OBERHAUSEN (Alemanya).- Museu d'Art Contemporani de Sevilla, mostra retrospectiva, Maig, SEVILLA.- Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Concells Populars de C.C., Maig, MURO.- Galeria Montgó, Juliol, DENIA.
- 1979 Saletta Esposizione Rinascita, Octubre, BRESCIA (Italia).- Galeria Alcoiarts, estiu, ALTEA.- Sala Cau d'Art, Desembre-Gener, ELX.
- 1980 Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Les Llances, Març, ALCOI.- Sala Canigó, Març-Abril, ALCOI. Biblioteca de Carfenedolo, Mostra gràfica, Març, CARFENEDOLO (Italia).- Galeria 11, Abril-Maig, ALACANT.- La Casa, Galeria d'Art, Mostra retrospectiva, Juny-Juliol, LA VILA JOIOSA.- Galeria La Fona, Juliol, OLIVA.- Galeria Alcoiarts, Agost-Setembre, ALTEA.- Sala d'exposicions de l'Ajuntament, Homenatge a Salvador Espriu (amb Azorín), Setembre, LA NUCIA.
- 1981 Galeria Ambito, Amics de la Cultura del País Valencià, Desembre, MADRID.
- 1982 Graphic-Retrospektive, Kulturverein der Katalanish Sprechenden, Maig-Juny, HANNOVER (Alemanya).- Roncalli Haus, Mostra retrospectiva, Agost, WOLFENBUTTEL (Alemanya).- Lister-Turm Freizeitheim, Setembre, HANNOVER (Alemanya).

PREMIS

- 1960 VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1.º Premi, Exssm. Ajuntament d'ALCOI.
- 1961 XVIII Exposició d'Art, 3.º Premi, ALACANT.
- 1962 Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT.- Certamen de Pintura, 1.º Premi, ALACANT.- Menció Honorífica al Certamen d'Art, ALACANT.
- 1963 VIII Expo. Pintura CEA, Premi Brotóns, ALCOI. Selecció certamens a MADRID.
- 1964 VI Certamen d'Art, 2.ºn Premi, ALACANT.
- 1965 V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI.- VII Saló de Març, Museu Hist., VALENCIA.
- 1966 Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.
- 1967 I Biental de Pintura, Exssm. Ajuntament, ALCOI.- VIII Saló de Març, VALENCIA.- VII Saló de Tardor, 2.ºn Premi, Casà Municipal de Cultura, ALCOI.
- 1968 IX Saló de Març, Art Actual, VALENCIA.- I Expo. pintors espanyols, CIEZA.
- 1969 II Biental Internacional de Pintura, ALCOI.- X Saló de Març, Art Actual, VALENCIA.- I Certamen Diputació Provincial «Castell S. Barbara», adquisició obra, ALACANT.- VIII Premi Dibuix J. Miró, Palau de la Virreina, BARCELONA.- The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra).- VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.
- 1970 XI Saló de Març, VALENCIA.- IX Premi Int. Dibuix J. Miró, Col. Arquitectes, BARCELONA.- Certamen Arts Plàstiques «Castell S. Barbara», adquisició obres Museu, ALACANT.- XXVII Expo. Pintura, SOGORB.- Finalista Premi «Tina», BENIDORM.- VII Saló Nacional de Pintura, MURCIA.
- 1971 III Biental Internacional de Pintura, adquisició obra-fons Museu, ALCOI.- I Certamen de Pintura Mural, ALTEA.- XII Saló de Març, VALENCIA.- III Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).- X Premi Dibuix J. Miró, Col. Arquitectes, BARCELONA.- Galeria Adrià, BARCELONA.- PAA Culturals, GIRONA.- B.H. Corner Gallery, «Saló Internacional d'Hivern», Diploma d'honor, LONDRES (Anglaterra).
- 1972 XI Premi Int. Dibuix J. Miró, BARCELONA.- II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica, «Medalla d'Ors» i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Italia).- Mostra Premis, SICILIA (Italia).- Deixa de participar a certàmen.
- 1973 No participa a certamens de tipus competitiu.
- 1974 Vtz. International Print Biennale, CRACOVIA (Polònia).- I Saló de Primavera, Medalla de plata, VALENCIA.- I Certamen Int. de Pintura, MALLORCA.- Ibizagráfic-74, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.- IV Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).- XIII Premi Int. Dibuix J. Miró, BARCELONA.- I Biental Nacional de Pintura, OSCA.- IV Saló de Tardor, 1.º Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT.- Premi Pintura Fundació Güell, BARCELONA.- Ora e sempre resistenza, Palazzo del Turismo, MILA (Italia).- Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorífica, VALENCIA.
- 1975 Ora e sempre resistenza, Circolo di Via De Amicis, MILA (Italia).- II Certamen Internacional, MALLORCA.- Premis Serie, MADRID.- II Nacional de Pintura, TEROL.- V Biental Internacional del Esport, 1.º Medalla, VALENCIA.- II Premi de dibuix S. Jordi, BARCELONA.- XIV Premi Int. J. Miró, BARCELONA.- Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia).- I Biental de Pintura Contemporània, BARCELONA.- V Saló de Tardor de Pintura, 1.º Premi, Medalla d'Or, SAGUNT.- III Biental Provincia de León, LLEO.- Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.
- 1976 VI Miedzynarodowe Biennale Grafikirkaków, CRACOVIA (Polònia).- Convocatòria d'Arts Plàstiques, adquisició obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT.- Ibizagráfic-76, Museu Art Contemporani, EIVISSA.- I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canaries).- I Certamen de Pintura, PEGO.- II Biental d'Art, PONTEVEDRA.- I Biental Nacional d'Art, Medalla conmemorativa, OVIEDO.
- 1977 Premio Nazionale di Pittura, Centro de Arte Elba, 1.º Trofeu Elba, PALERMO (Italia).- Mostra Palácio de Manzanares el Real, MADRID.

- 1978 VI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO (Italia).- 7 Biennale Internationale de la Gravure, CRACOVIA (Polonia).
- 1979 Grafik Biennale Heidelberg, HEIDELBERG (Alemanya).
- 1980 VIII Miedzynarodowe Biennale Grafiki Kraków, CRACOVIA (Polonia).
- 1982 Prima Biennale di Pittura e Grafica, Ente Siciliano Arte e Cultura, SIRACUSA (Italia).- La X Biennial d'Eivissa, Ibizagráfic'82, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.- Piccola Europa, XXXII Rassegna di Pittura, Scultura, Grafica, Musei d'Arte Moderna, Premi de gravat «Universitat d'Urbino, Sassoferrato, ANCONA (Italia).

COLLECTIVES

- 1967 Palau de la Bailia, Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALENCIA.
- 1968 Jove Pintura, Unesco, ALACANT.- Jove Pintura, Penya Il·licitana, ELX.- Niu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA.- Alicart-1, Casa Azorín, DENIA.- Alicart-2, P. Il·licitana, ELX.- Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETREU.
- 1969 Obres X Saló de Març, CAP, ALACANT.- Galeria Arrabal, CALLOSA D'ENSARRIA.- XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA.- III Expobus de Pintura, Hort del Xocolater, ELX.- Verein Berliner Kunstler, Grafik-Plastik, BERLIN (Alemanya).- Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.
- 1970 Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT.- Verein Berliner Kunstler, BERLIN (Alemanya).- Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMPTÉ (França).- Expo. Art Contemporani, Galeria Arteta, Grup Indar, SANTURCE.- Expo. Estiu, V.B.K., BERLIN.- I Expo. Col·lectiva, Sala Puntal, SANTANDER.- Col·lectiva Circol Belles Arts, VALENCIA.- En-Art-1, Sala Art i Paper, ELX.- Mostra Nadal V.B.K., BERLIN.
- 1971 Expo. Art a Valbonne, VALBONNE (França).- 2.º Col. Sala Puntal, SANTANDER.- Expo. de poemes il·lustrats, Tur Social, ALACANT.- Expo. Col. Escola Nautica, PORTUGALETE.- Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.- XX Expo. Nacional, MONOVER.- I Expo. Art, VILLENA.- Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES.- Femina-71, Verein Berliner Kunstler, BERLIN.- Expo. a Picasso, Unesco, ALACANT.
- 1972 Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI.- Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi», MILA (Italia).- Subhasta La Salle, Reconquista, ALCOI.- Sala Reale delle Cariatidi, «Amnistia que trata de Spagna», MILA (Italia).- XXI Expo. Nacional, MONOVER.- Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA.- I Expo. Nacional, VILLENA.- Palacio de Cristal, Artetur-72, MADRID.- Expo. Col·lectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA.- Mostra Anyal, Verein Berliner K. BERLIN.- Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID.- Homenatge a Millares, Alcoiarts, ALTEA.- Sala Laurana, Teatro Experimental, «In occasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro», Mostra «Omaggio» al Gruppo Denunzia, PESARO.
- 1973 Homenatge a Millares, Sala CAP, ALACANT.- Art-Altea, Expo. Inaugural, ALTEA.- Libreria Internazionale, «Grafica Política Spagnola», MILA.- Verein Berliner Kunstler, BERLIN.- Aritza-2, LAREDO.- Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID.- En Art-2, Hort del Cura, ELX.- II Mostra Nacional de VILLENA.- XXII Expo. Nacional «Centenari Azorin. Adquisició obra Museu, MONOVER.- II Mostra d'Arts Plàstiques, BARACALDO.- XXIII Rassegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Italia).- Expo. III Aniversari Galeria Novart, MADRID.- Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cilena, Studio Brescia, BRESCIA (Italia).- Sala Unesco, Expo. Inaugural, ALCOI.- Procés a la Violència, Esti-Arte, MADRID.- Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA.- Procés a la Violència, Galeria Nova Gráfica, BARCELONA. Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA.- Palazzo del Parco, BORDIGHERA.- Sala Comunale, ANGIARI (Verona).- Sala «Omaggio al Gruppo», SASSOFERRATO.- Artisti d'Avanguardia, BRESCIA.
- 1974 Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID.- Homenatge O. Esplà, Club Urbis, MADRID.- Procés a la Violència, Sala Tahor, LES PALMES DE GRAN CANARIA.- Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suecia).- Noi i el Cile, Centro Civico, Comune di Milano, MILA (Italia).- Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Italia).- XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONOVER.- Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILA (Italia).- Cercle Industrial, Mostra Subhasta, ALCOI.- Galeria Alcoiarts, Art d'Avanguardia, ALTEA.- Procés a la Violència, Galeria Set i Mig, ALACANT.- Mostra Realitat-2, Galeries: Península, Machado, Osma, MADRID. Libreria Feltrinelli, PARMA.- Sala Comunale, Casaleone (Verona).- Sallone della Cooperativa, PEDEMONTÉ (Verona).- Libreria Feltrinelli, BOLOGNA.- Mostre della Resistenza all'A.A.B., BRESCIA.- Mostra per Spagna libera, MILANO.
- 1975 Galeria Aviñon, «Entre la abstracción y el realismo», MADRID.- Galeria de Arte Màlaga, Expo. de Gráfica Contemporània, MALAGA.- Expo. Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA.- Grup teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT.- Nova Figuració Alacantina, Sala CASE, ALACANT.- Errealitate-Hiru, Galeria Aritza, BILBAO.- Expo. rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID.- Associació de veïns Aluche, org. APSA i AIAP, MADRID.- Galeria Punto, VALENCIA.- Galeria Laietana, Noblesa del Paper, BARCELONA.- Galeria Montgó, Artistes Valencians, DENIA.- Expo d'Art, Palau Municipal, VILLENA.- XXIV Expo. Nacional, MONOVER.- Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA.- Plàstica Alacantina Contemporània, ALACANT.- La Spagna e il Cile nel cuore, Galleria AAB, BRESCIA (Italia).- Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MALAGA.- Expo. Subhasta, Cap Negret, ALTEA.- Contribució a la ceràmica, Galeria Alfajar, MADRID.- Aportació a la Ceràmica, Galeria Trazos-2, SANTANDER.- Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Aritza, BILBAO.

Ora e sempre Resistenza, MILANO.— Esposizione didattica alla scuola Media Gozzano, TORINO.— Galleria lo Spzio, BRESCIA.— 26.ª Mostra d'Arte Contemporanea «Conscienza e ribellione», TORRE PELLICE.— Museo Nacional de Arte Moderno, L'AVANA (Cuba).— La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA.— Mostra per la Spagna libera, BRESCIA.— Mostra per la Spagna libera, BOLOGNA.— Casa del Popolo «E. Natali», BRESCIA.— Centro Internazionale d'Arte, BARI.— Sale Comunali, TRAVAGLIATO.— Salone delle Terme, BOARIO TERME.— Scuoli Comunali, CEVO.— Circolo Gramsci, CEDEGOLLO.— Sale Comunali, DARFO.— Circolo ARCI, RODENGO-SAIANO.— Sale Comunali, MALONNO.— Biblioteca Comunali, MANERBIO.— Sale Comunali, REZZATO.

- 1976 Plàstica-76, Banc d'Alacant, ALACANT.— Trazos-2, Expo. col·lectiva permanencies, diset artistes, SANTANDER.— Fons d'Art, Fundació Joan Miró, BARCELONA.— Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui) PAISOS CATALANS.— Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra; Galeries: Temps, Val i 30 i Punto, VALENCIA.— Mostra itinerant, Els altres 75 anys, PAIS VALENCIA.— Homenatge dels Pobles d'Espanya a Miquel Hernández, mostra itinerant i diversos actes arreu de L'Estat Espanyol.— Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA.— Galeria 11, col·lectiva inagural, ALACANT.— Art Lanuza, col·lectiva inagural, ALTEA.— Art Lanuza, col·lectiva, POLOP.— 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA.— Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER.— Expo. de Serigrafia i Aiguafort, Sala Lau, VILLENA.— Homenatge a Rafael Alberti, Galeries: Adrià, Dau al Set, Eude, Gaspar, 42 i Maeght, BARCELONA.— Exposició Homenatge a Miquel Hernández, Sala Agora, MADRID.— Galeria Aritza, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO.— Selecció d'obres gràfiques, mostra col·lectiva, Galeria Juana Mordó, MADRID.
Galleria d'Arte «Settanta», GALLARATE.— Sale Comunali, MALCESINE.— Circolo Culturale CSEP, S. STINO DI LIVENZA.— Galleria Kurasaal, IESOLO LIDO.
- 1977 «Wo Unterdrückung Herrscht, Wachst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Köln, COLONIA (Alemanya).— Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inagural, ALCOI.— XIV Saló de Març, (d'artistes premiats) Galeria d'Art Ribera, VALENCIA.— Homenatge a Hernández, Université St. Etienne, ST. ETIENNE (França).— Universitè Tours, TOURS (França).— Galeria Crida, ALCOI.— Galeria Aritza, BILBAO.— Art Valencià d'Avantguarda, BENIDORM.— Galeria 11, ALACANT.— Trazos-2, SANTANDER.— Col·lectiva d'Estiu, Galeria 11, ALACANT.— Festa Popular, ALTEA.— Club Amics Unesco, ALCOI.— Amics del Sahara, ALACANT.— Festa del PC, MADRID.— Museu Internacional Allende, Mercado Lanuza, SARAGOSSA.— Homenatge a Picasso, MALAGA.— Set Aspects de la Situació de l'Home, ELX.— Artistes Plàstics del País Valencià, ALACANT.— Homenatge Abat Escarré, Palau de la Virreina, BARCELONA.— Galleria La Loggia, Comune di Motta di Livenza, MOTTA (Italia).— Gruppo Denunzia, Mostre itineranti in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTALE.
- 1978 Realisme social, Galeria Punto, VALENCIA.— Pintors Alcoians, Sala Art-Alcoi, ALCOI.— Sala CAP, ALACANT.— Museu de Granollers, Homenatge Escarré, GRANOLLERS.— Cap Negret, ALTEA.— Casa Municipal de Cultura, ALCOI.— Casa de Colón, Museu Int. Allende, LAS PALMAS.— Castillo de la Luz, LANZAROTE.— Colegio de Arquitectos de Canarias, TENERIFE.— La Ciudadela, PAMPLONA.— Museu Int. Allende, GRANADA.— Museu Int. Allende, EIVISSA.— Museu Int. Allende, MALAGA.— Casa de Cultura, Sala Roc, Homenatge Escarré, Valls.— Sala Fontana d'Or, Homenatge Escarré, GIRONA.— Galeria La Fona, OLIVA.— La Premsa, Galeries: Yerba, Chis, Zero, Acto, Villacis, MURCIA.— Ateneu de Denia, DENIA.— Pro Club Unesco, Sala CAAM, ALACANT.— Sala Lau, VILLENA.— Expo. Homenatge Abat Escarré, MANRESA.— Museu Provincial Tèxtil, Homenatge Escarré, TERRASSA.— Miniatures, La Fona, OLIVA.— Permanències, Galeria 11, ALACANT.— Panorama-78, Museu de Arte Contemporáneo, MADRID.— Palau Municipal, VILLENA.— Fidelitat a un poble Homenatge Escarré, SABADELL.— Mostra d'Art del País Valencià, Conselleria de Cultura, Hort del Xocolater, ELX.— Caixa d'Estalvis, SAGUNT.— Ajuntament, MONOVER.— Torreó Bernard, BENICASSIM.— Ajuntament Vell, Yatova.— Sala de l'Escola, ALMUSSAFES.— Ateneu Cultural, CARLET.— Cercle Setabense, XATIVA.— Ajuntament, SILLA.— Sala d'Art, VALL D'UXO.— Aula de Cultura, ALCUDIA DE CRESPINS.— Grup Escolar, VILLAR DEL ARZOBISPO.— Aula de Cultura, BENIGANIM.— Caixa d'Estalvis, XABIA.— Museu Municipal, MONTCADA.— Barri Torrefiel, VALENCIA.— Museu Històric, Museu de la Resistència S. Allende, VALENCIA.— Sala Spectrum, Expo. Anti-imperialista, SARAGOSSA.— Festa Sant Joan, ALTEA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Sala d'Art Canigó, ALCOI.
- 1979 Palazzo delle Manifestazione, Mostra Permanente Internazionale, SALSSOMAGGIORE (Italia).— Projecte Secanos, LORCA.— Museu Popular d'Art Contemporani, VALENCIA.— Art Gràfic Valencià, Canigó, ALCOI.— Setmana Cultural del P.V., PARIS.— Fi de temporada, Sala Canigó, ALCOI.— Fira de l'Art, ELX.— Palau Municipal, VILLENA.— Expo. Anti-imperialista, VALENCIA.— Avantguarda Plàstica del País Valencià, BENIDORM.— Homenatge Adrià Carrillo, ALCOI.— Cau d'Art, ELX.— Homenatge Machado, CULLERA.— Sala Goya, Expo. Anti-imperialista, SARAGOSSA.— Club Unesco, Expo. Anti-imperialista, MADRID.— Palau Virreina, Expo. Anti-imperialista, BARCELONA.— Petit Format, Galeria Canem, CASTELLO.— Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA.— Expo. Miniatures, La Fona, OLIVA.
Primera Setmana Cultural d'Altea, ALTEA.
- 1980 Il Mostra Permanente, Pinacoteca d'Arte Antica a Moderna, SALSOMAGGIORE (Italia).— Amnesty International, Sala Parpalló, VALENCIA.— Investigació en la Plàstica Alacantina, La Caixa, Institut IEA, ALACANT.— Tretze Artistes del País Valencià, Sala Municipal, LA VALL DE TAVERNES.— Temporada 79-80, Galeria 11, ALACANT.— Avantçada Plàstica del País Valencià, Galeria Art-Lanuza, ALTEA.— Art Seriat, Festes d'Agost, ELX.— Expo. Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIA.— Expo. Anti-imperialista a; La Corrala, MADRID.— AAVV, IRUN.— AAVV, TEROL.— Facultat d'Econòmiques, MADRID.— AAVV Peñuelas, MADRID.— Ajuntament, GAVA.— Escola d'Estiu Rosa Sensat, Universitat de Ballaterra, BARCELONA.— Ajuntament, SANTA COLOMA GRAMA-

NET.- AAVV, ESPLUGUES.- Col·lectiu Artistes, SANT ANDREU.- Institut Jovellanos, Astúries, GIRONA.- Institut Vell, Sala Fidel Aguilar, GIRONA.- Casa de Cultura, CORNELLA DE LLOBREGAT.- Sala de Belles Arts, SABADELL.- Cooperativa, SABADELL.- AAVV, HOSPITALET.- Segona mostra, Palau Virreina, BARCELONA.- Ajuntament, S. M.ª BARBENA.- Sant Jordi, BARCELONA.- Ajuntament de Parla, MADRID.- Un segle de Cultura Catalana, Palau Velázquez, Ministeri de Cultura, MADRID.- Fira d'Art, Sala Canigó, ALCOI.- 1.ª Mostra de Pintures, barri Torreïel, Casa del Poble, VALENCIA.- Petits formats, Galeria 11, ALACANT.- Fira de l'Art, Caixa Rural de Sax, MONOVER.- Homenatge a Cubells, la Caixa, ALACANT.- 150 Artisti per i Lavoratori Fiat, Palazzo Lascari, TORINO (Italia).- Galeria Arte al Dia, Trajectòries-80, PARIS (França).

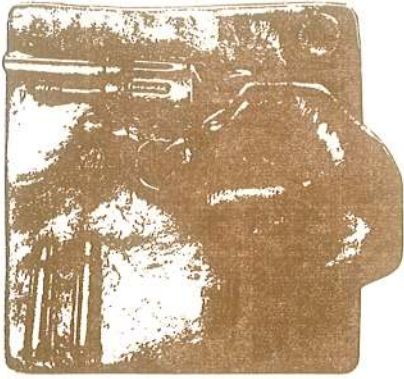
- 1981 Spanish Institut, Trajectòries-80, LONDRES (Anglaterra).- Vuit Gravadors Valencians, Sala d'Art Canigó, ALCOI.- Mostra Cultural del País Valencià, Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.- Contemporary Spanish Art, The Hugh Gallery and Municipal Gallery of Modern Art, DUBLIN (Irlanda).- Trajectòries-80, Spanish Institut, MUNICH (Alemanya).- Art-81, Fira Internacional de Mostres, BARCELONA.- Premiere Convergence Jeune Expression, Hall International, Parc Floral, PARIS (França).- Col·lectiva d'Art, Galeria Montgó, DENIA.- Mostra Pro-Monument Martirs de la Llibertat, ALACANT.- Amnesty International, MADRID.- Spanisches Kulturinstitut Wien, Trajectòries-80, VIENA (Àustria).- La Fira, homenatge a Picasso, MONOVER.- «Mostra Art-Paper», ALCOI.- Sala CAP, Ajuntament, MURO.- Ajuntament, ALGEMESI.- Ajuntament, ONTINYENT.- Ajuntament, PICANYA.- Ajuntament, SANTA POLA.- Palau Comtal, COCENAINA.- Museu d'Art, ELX.- Ajuntament, AIGUES DE BUSOT.- Ajuntament, SAX.- Ajuntament, SEDAVI.- Ajuntament, BETXI.- Setmana Cultural PV, Ajuntament, ALACANT.- Ajuntament, RIBAROJA.- Sala de l'Ajuntament, LA VALL DE TAVERNES.- Ajuntament, MASSANASSA.- Caixa CAP, MUTXAMEL.- Caixa de la CAP, SANT JOAN.- Ajuntament, PUÇOL.- Ajuntament, BENIGANIM.- Trajectòries-80, Institut d'Espanya, NAPOLS (Itàlia).
- 1982 Institut Reina Sofia, Trajectòries-80, ATENAS (Grecia).- Galeria d'Arte «Levni», Trajectòries-80, ANKARA (Turquia).- Artedek-82, Mostra Internacional d'Art Gràfic, BILBAO.- Alcoi en defença de la cultura, la Caixa, ALCOI.- Centre Cultural «Atartük», Trajectòries-80, ESTAMBUL (Turquia).- 40 Years of Spanish Art, Jordan National Gallery of Fine Arts, AMMAN (Jordània).- Fons d'Art del IEA, la Caixa, ALCOI.- La Figuració, Sala Ministeri de Cultura, ALACANT.- Dibuxos i Gravats, Ministeri de Cultura, ALACANT.- «Mostra Art-Paper» a: Sala Amics de la Cultura, NOVELDA.- Ajuntament, ROCAFORT.- Caixa d'Estalvis Provincial, PEDREGUER.- Sala de la CAP, BENIDORM.- Sala de la CAP, ALTEA.- Ajuntament, MONOVER.- Sala Inescop, ELDA.- Palau Municipal, GANDIA.- Centre Cultural Castellut, CASTALLA.- Sala Ajuntament, VILLENA.- «Bhirasri Institute of Modern Art», Trajectòries-80, BANGKOK (Tailàndia).- Spanish Embassy, Trajectòries-80, SEUL (Corea Sur).- University of Toronto, Art Català Contemporani, TORONTO (Canadà).- Expocultura, Palau Congressos, BARCELONA.- Boston Public Library, Setmana d'Art Català, BOSTON (USA).- Trajectòries-80, Consell Indi de Relacions Culturals, NUEVA DELHI (Índia).- Spanish Institut, Trajectòries-80, CANBERRA (Austràlia).

MUSEUS

Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA.
Museo de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO.
Museu Municipal de Mataró, MATARÓ.
Museum Oldham, LANCSHIRE (England).
North Chadderton Modern School, LANCS (England).
Museu d'Art Contemporani de Vila-Famés, VILA-FAMES (Castelló).
Museu Palau de la Diputació d'Alacant, ALACANT.
Collection NMS Tiptoe, LONDON (England).
Comune di Parigi, MILANO (Italia).
Museu de Pintura «Azorín», MONOVER.
Museo de Arte Contemporáneo de León, LEON.
Comune di Pesaro, PESARO (Italia).
Musei d'Arte Moderna di Sassoferrato, SASSOFERRATO (Italia).
Museo de Arte (Palacio Provincial), MALAGA.
Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, EIVISSA (Illes Balears).
Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.
Museo de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA.
Musée d'Art a Łódź, LODZ (Polonia).
Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba).
Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA.
Musée d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslavia).
Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polonia).
Museo de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE (Illes Canàries).
National Museum in Bytom, BYTOM (Polonia).
Museu Internacional de la Resistència Salvador Allende (Itinerant).
Palazzo delle Manifestazioni, Accademia delle Arti e del Lavoro, SALSSOMAGGIORE (Italia).
Museu Int. Escarré, Minories Etniques i Nacionals, CATALUNYA NORD (França).
Fundació Miró, Fons d'Art «Avui», BARCELONA.
Museu d'Art Contemporani d'Elx, ELX.
Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans, BANYOLES (Girona).
Museu de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE (Illes Canàries).

DOLORÓS punyent, lacerat, molest.

Taula

INDEX	PAG.
Presentació	7
Escriptors	9
Pintura	33
Escultura	161
Biografia	195
Taula	207

C Edicions Canigó
Primera edició 1982
C Antoni Miró
Diposit legal: A381977
Diposit legal: A9771982
Disseny: A M

COL.LABORADORS

Fotografs: Abad, Dashedin, Hauff, Henderson, Miró, Molina,
Sevila, Stratton.

Fotolits: Diaz, Grafiart, Riders.

Impremters: Grafiques Diaz, Impremta Industrial.

Relligador: Enquadernacions Sempere.

Papers: Torras Hostench, Moulin de Creysse anno 1470 France

Traductors: Contreras, Hauff, Miró, Valle, Vicedo.

